

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φέλ. 627—628
Τιμή Φέλλου Δρ. 2

Ἔτος Κ΄.
Τηλ. 628.280

15 Σεπτεμβρίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΟΥΤΕ «ΙΩΤΑ ΕΝ»

Ὡ, πόσω δεινῶς ἐπιλήσμονες καὶ ἐπιμηθεῖς εἶναι μερικοὶ Ἕλληνες! Ἐάν πρό μιᾶς ἢ τοῦ πολὺ δύο δεκαετιῶν ἐγένετο λόγος περὶ «ἐνώσεως» μετὰ τῶν παπαφράγκων, ὥς ἐλεεινολογία ἢ εἰρωνεία θὰ ἐχαρακτηρίζετο, τὸ ὀλιγώτερον. Ὡς ἔγραφον τότε αἱ ἐφημερίδες, ὅταν εἰς τὰ διάμεσα τῶν «κινηματογραφικῶν προβολῶν» παρουσιάζετο ἡ «συνάντησις» Πάπα καὶ Ἀθηναγόρα καὶ ἐγένετο λόγος περὶ «ἐνώσεως», τὰ παταγώδη χάχανα τῶν θεληόντων προσεκάλουν. Μόνη ἐνθύμησις τῶν κακῶν ὅσα ἐπροξένησε καὶ προξενεῖ ἀμετανοήτως ὁ παπισμὸς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, καταδεικνύει καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τυφλοὺς (ἂν τοῖς ἔμεινεν ἄλλη τις «αἴσθησις» σώα) ἂν ἀποβλέπη εἰς σκοπιμότητά τινα χρήσιμον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἢ ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαλύψει τῆς πρὸς τὴν παπικὴν ἐμβάδα ὁδοῦ, ὁ συγχρωτισμὸς, αἱ φιλοφρονήσεις, οἱ «διάλογοι» μετὰ τοὺς λατρευτάς τοῦ Πάπα (ἀντὶ Χριστοῦ) καὶ ἂν ἐμπνέωνται ἀπὸ ἀ-

ληθινὴν ἀγάπην οἱ καταπατοῦντες τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀποστόλου τῆς ἀγάπης τὴν λέγουσαν: «χαίρειν αὐτοῖς μὴ λέγετε». Τόσα ἀπ' αἰώνων ἐγράφησαν καὶ ἐλέγχθησαν μετ' ἀποδεικτικότητος καὶ πειστικότητος, ὥστε μόνον εἰς λογικὴν ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης δυνατικότητος δύναται νὰ χωρήσῃ ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς ν' ἀναγνωρίσουν οἱ Λατῖνοι «ἐκ τῶν ἄνω» τὴν πτῶσιν τῶν ἢ καὶ νὰ δεχθοῦν συζητήσιν ἐπὶ τῶν «δογμάτων» τῶν. Μόνον τοὺς Τόμους τοῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων (Ἀγάπης, Χαράς, Καταλλαγῆς, Δωδεκάβιβλος 1669—1707) νὰ διεξέλθῃ τις, βλέπει ὅτι οἱ Λατῖνοι χιλιάκις καὶ μυριάκις ἐλεγχόμενοι, συζητοῦντες, νικῶμενοι, διδασκόμενοι, διαλεγόμενοι ἐπὶ αἰῶνας, ὄχι μόνον δὲν συνέρχονται, ἀλλὰ ἐπιδιώκουν «πᾶσι τρόποις» νὰ ἐπιβάλουν τὰ πονηρά τῶν γεννήματα εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ὥς... θεόθεν πεμπόμενα. Δι' αὐτοὺς μίᾳ πραγματικότης ὑπάρχει: «Μία ποίμνη, ἡ οἰκουμένη καὶ εἰς ποιμὴν, ὁ πάπας».

Ὁ Ἀδάμ Ζοιρνικάβιος (1652) — ὁστις, Λουθηρανὸς ὢν ἀπὸ γεννήσεως, διὰ μόνης τῆς μελέτης τῶν ἁγίων Πατέρων ἐφωτίσθη καὶ ὠδηγήθη εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ καταλείψας τὴν ἐκ τοῦ πλούτου καὶ τῆς σοφίας δόξαν, ἀπεβίωσεν ἐν ἀπειρῷ εὐλαβείᾳ καὶ ταπεινώσει καὶ ζήλῳ ὡς μόναχός — λεπτομερέστερον παντὸς ἄλλου παραθέτει εἰς ὀγκῶδεις τόμους ὅλα τὰ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλήνων καὶ Λατίνων, ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος μέχρι τῆς ἐποχῆς του, ἀμέτρητα χωρία τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι' ὧν καταρρακοῦνται ἡ αἵρεσις τῶν Λατίνων καὶ ἀριθμεῖ πλῆθος παραφθορῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμον οὗτοι εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων χάριν τῶν σκοπῶν των, ἐξ ὧν ἐκπληξίς καὶ φρίκη προκαλεῖται. Οὗτος, καθὼς ἔγραφε τότε ὁ σοφὸς ἀρχιεπίσκοπος Νοβγορόδ Θεοφάνης, «ἐξήντηλσε τρόπον τινὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τὴν πρωτίστην αἰτίαν τοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν σχίσματος, μέ τὴν τελειότητα καὶ ἀκρίβειαν, ὥστε οὐδὲν περαιτέρω δύναται τις, οὔτε νὰ προσθέσῃ οὔτε νὰ ἐπιθυμήσῃ». Ἐν τούτοις οἱ παπισταὶ οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι.

Νὰ θαυμάσῃ τις ἢ νὰ οἰκτείρῃ τὸ ἐλεεινὸν κατάντημα τῶν «πανεξύπνων» Ἑλλήνων, οἵτινες ὡς χάνοι πίπτουν εἰς τὰ ἱμπεριαλιστικὰ ἀπατηλὰ δίκτυα τῶν Ἰταλῶν, τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις χαρακτηρίζουν ὡς χαζοὺς καὶ μακαρονάδες, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὸ αἰσχρὸν καὶ τὴν ἐντροπὴν νὰ παραχωροῦν αὐτοβούλως «γῆν καὶ ὕδωρ» εἰς τὰ ἀνδρείκελα, τὰ ὁποία εἰς τὰ βουνὰ τῆς Πίνδου ἤκουαν τὴν λέξιν ΑΕΡΑ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον των ἔτρεχαν νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν; «Ὡ ἄθλιοι Ρωμαῖοι, ἔγραφεν ὁ σοφὸς Γεννάδιος ὁ Σχολάριος εἰς τὴν θύραν τοῦ κελλιοῦ του, ἐπήγετε εἰς τοὺς λατίνους καὶ ἐνῷ θὰ χάσετε τὴν πόλιν, ἐχάσατε καὶ τὴν εὐσέθειάν σας». Καὶ εἰς τοὺς σημερινούς ὁμοίους προδότας, μᾶλλον πολλῶν χείρονας, διότι δὲν ἔχουν νὰ ἐπικαλεσθῶν τὴν «πολιτικὴν ἀνάγκην» ἐκεῖνων, ἂν δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὴν δουλείαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπιζητοῦν τὴν δουλείαν τοῦ πάπα, θὰ ἐπέλθῃ δουλεία, δι' ἣν θὰ μετανοοῦν οἰκτρῶς.

Ἑλληνες, ἕως πότε ἐπιμηθεῖς καὶ αἰεὶ παῖδες, οὐχὶ δὲ προμηθεῖς; Ὁ παπισμός, ὁ ὁποῖος πλεόν πάντων τῶν ἀντιχρίστων ἐναντιοῦται ἀπ' αἰῶνων εἰς τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ νὰ εἰσέλθουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν Βασιλείαν Του, ἀντικαταστήσας αὐτὴν δι'

ἰδικῆς του, εἶναι ὁ πανουργότερος καὶ ἀναιδέστερος τῶν ἀποικιοκρατῶν. Οἱ μὲν ὑλικοὶ ἀποικιοκράται διὰ πολέμων καὶ αἱμάτων καὶ κινδύνων κλέπτουν τοὺς ξένους τόπους, διὰ ν' ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ των. Δὲν ἐκλείπει ὁμως ἡ δυνατότης ν' ἀποδιώξῃ κάποτε ὁ ἀδίκηθεις τὸν ληστοπειρατὴν πῦξ καὶ λάξ. Ὁ παπισμός ὁμως, μὲ τὸ νὰ ἐξοδεύῃ ἀνέτως κάμποσα χρήματα, τὰ ὁποία πάλιν διαθέτουν ἄλλα ὑποζύγια, ἀποκτᾷ δούλους, τοὺς ὁποίους ἀπομυζᾷ αἰωνίως. Ἐνθυμηθῆτε, λόγου χάριν, τὴν Νότιον Ἀμερικὴν μὴ ποτε νὰ ἐξεδιώχθησαν οἱ Ἰσπανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι κλπ., ἐκδιώκεται ὁμως καὶ ὁ παπισμός, ὅστις ὑπεδούλωσεν ὅχι μόνον τὰ σώματα ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν βούλησιν;

Δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ χριστιανοῦ Ἑλλήνος τὸ αἰσχρὸν ὅτι ὑπάρχουν «Ἑλληνες» Φράγκοι, ἔχοντες ἐν μέσῃ Ἑλλάδι καὶ ἐφημερίδα, εἰς τὴν ὁποίαν, ἀντὶ νὰ ἐπικαλῶνται καὶ ἀναφέρουν ἑλληνικὰ ὀνόματα καὶ τὰ τῶν Πατέρων, δὲν αἰσχύνονται ν' ἀραδιάζουν συνεχῶς τὰ βαρβαρικά ὀνόματα τῆς Δύσεως καὶ τολμοῦν μάλιστα νὰ καταφέρονται ἐναντίον τοῦ ἔθνους, διότι οἱ εὐσεβεῖς προφυλάσσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐκ τῆς ἀπάτης των μέχρι τούτου ἡ ἱταμότης καὶ ἡ ἀναίδεια. Ὁ παπισμός, εἰ καὶ ὑπόδικος, θὰ ἡνέχετο ἐντὸς τῆς Ρώμης κάτι τοιοῦτον, δικαίως γινόμενον; Δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἐμποδίζεται τις ἀπὸ τοῦ νὰ θρησκευθῇ ὅπως νομίζει, δὲν δυνάμεθα ὁμως νὰ ἐννοήσωμεν πῶς καὶ διατί τὸ ἔθνος ἐπιτρέπει καὶ ἀκόμη διὰ διαφόρων ἐνεργειῶν ἐνθαρρύνει τοὺς ξένους ἀγύρτας εἰς τὴν φθορὰν αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, οἱ ὁποῖοι μὲ ὀλίγα ἀργύρια ἐξαγοράζουν ψυχὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν, μιᾶς τῶν ὁποίων ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἀντάξιός. Μήπως μόνον ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως εἶναι ἐπίβουλος καὶ προδότης ὁ χεῖρων τοῦ κομμουνισμοῦ φθονερὸς φραγκισμός καὶ ἡ αἰσχρὰ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ὁ οὐνιτισμός; Ὅσοι διαθέτουν ὀλίγον αἴσθημα καὶ μνήμην, ἅς ἐνθυμηθοῦν τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Φράγκου εἰς ὅλας τὰς δυσκόλους περιστάσεις τοῦ ἔθνους, παλαιάς, προσφάτους, σημερινάς. Πολὺ ὀφελεῖς ἢ φαντασμένοι ἢ ἀγορασμένοι ὑποκριταὶ εἶναι ὅσοι νομίζουν ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς νὰ καταθέσῃ τὰς πλάνας του ὁ παπισμός «ἐκ τῶν ἄνω». Ἀλλ' αὐταὶ τὸν «στηρίζουν» καὶ εἰς αὐτὰς ὀφείλεται ἡ ὑπαρξίς του δὲν τὸν συμφέρει νὰ ῥίψῃ ὁ ἱδιὸς τὰ «ὑπλά» του, δι' ὧν κρατεῖ τὰς ἀποικίας. Ματαιοπονία καὶ ἀνοιγμὰ κερ-

κόπορτας είναι οί «διάλογοι» καί οὐδέν ἄλλο. Μόνον δι' ἰσχυρᾶς «ράβδου» θά συνέλθῃ ὁ παπισμός καί φαίνεται ὅτι ἐγγίζει ἡ ἐπέλευσις τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτόν, διότι ἀρκετὰ ἐβασάνισε καί αὐτὸς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ· ἡ δὲ ἐπιστροφή τῶν καλοπροαιρέτων δεῖ γίνεσθαι ἐκ τῶν κάτω, οὐχί ἐκ τῶν ἄνω.

Πόσον μέγα καλὸν δύναται νὰ φέρῃ εἰς Ἀρχηγὸς θεοσεβῆς, θεοφοβούμενος, πιστός! Ἀλλὰ καί πόσον μέγα κακὸν προξενεῖ εἰς ἀρχηγὸς ὑπεύθυνος εἰς τὰ πάθη του, εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν, εἰς τὴν ἐξυτηρέτησιν τῶν ἐξ ὧν ἐξεπορεύθη σκοτεινῶν δυνάμεων! Διότι, ὡς λέγει ὁ ὁσίμιμος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεος, μαθητῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ «οἶδεν ὁ ἐνεργῶν ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας, πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων, ὅτι κατὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ἀσφαλῶς ἀντεχομένων αὐτῆς προσβαλὼν ἀνδράσι χρησάμενος οὐκ ἐν ἀξιωμασιν ἐξεταζομένοις, ἤκιστα ἡδυνήθη διὰ ταῦτα τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν, ὑποδύεται τοὺς εἰς Πατριάρχας τελούντας». Κατὰ τοὺς πονηροὺς ἡμῶν καιροὺς, δύο Πατριάρχαι, οἱ ὅποιοι, ἀμφοτέρω, παρανόμως κατέλαβον τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἔξω τῆς μερίδος ἐκείνων, οὗς «ὑποδύεται ὁ ἀρχέκακος δράκων». Τὰ κακὰ, ἅπερ ἤρχισεν ὁ πρῶτος (Μ. Μεταξάκης) πρὸ 50ετίας περίπου, ἐπιδιώκει νὰ συμπληρώσῃ δι' ὀλοκληρωτικῆς ἐκθεμελιώσεως ὁ μὲν Ἀθηναγόρας. Πρῶτος ὁ Μεταξάκης ἐφεύρε καὶ ἀνεκίνησεν ὅσα σκάνδαλα ζημιοῦν τὴν Ἐκκλησίαν μέχρι σήμερον καὶ ἐμπνέουν τοὺς ἐγκυφάλους τῶν νεωτεριστῶν· μείζον πάντων, ἡ καινοτομία τῆς ταυτίσεως τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ ἡμερολόγιον τῆς Δύσεως. Αὐτὸς ὁ Μεταξάκης διεκήρυσεν ὅτι ἔκαμε τοῦτο «πρὸς ἐξυτηρέτησιν ἐν γὰρ τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος», πρὸς «ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ», ὅτι τοῦτο ἦτο «ὁ πρῶτος λίθος διὰ τοῖς οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», τοῦθ' ὅπερ σήμερον ποικιλοτρόπως καὶ σατανικῶς προοδοποιεῖται καὶ πάντα ὅσα ταλαιπωροῦν τὴν Ἐκκλησίαν, τότε ἔλαβον ἀρχὴν, γεννήματα ὄντα τῶν μασόνων καὶ τῶν οὗς οὗτοι ἐξυτηρετοὺν θεοκτόνων.

Ἀδελφοί καὶ Πατέρες, ἀρχιερεῖς, ἅπας ὁ κλήρος καὶ ὁ λαός, οἱ ἀγαπῶντες καὶ πονοῦντες διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν! ἡ τιμὴ αὐτῆς, τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν μας, ἡ

δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπιβάλλει οὔτε κατὰ «ἰδῶτα ἐν» νὰ γίνῃ παρέκκλισις ἀπὸ τῶν παραδοθέντων ἡμῖν, ἔρρέτω καὶ ὁ πλέον «μικρὸς» νεωτερισμὸς τῆς κοσμικῆς ἐμπαθείας. Οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ὁρθοδοξίας συνωμοτοῦν δι' «ἐνωσιν» μὲ τοὺς οὐδὲν κοινὸν ἔχοντας μετ' αὐτῆς· ἡμεῖς ὅς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν θεάρεστον ἑορτολογικὴν λατρευτικὴν ἐνωσιν, ἣν ἀπὸ 16 αἰώνων (325—1924) εἶχεν ἡ Ὁρθοδοξία, ἀποσκορακίζοντες τὴν ἀσυμφωνίαν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι εἰς αὐτὴν ἐνέπηξαν. Μόνον δι' ἐπαναφορᾶς τῆς πρὸ τοῦ Μεταξάκη Ἑορτολογικῆς ἐνότητος θ' ἀντιμετωπίσῃ ἡ Ὁρθοδοξία τοὺς ἐπιβούλους καὶ θά τεθῇ φραγμὸς πρὸ τῶν ἀγρίων μονιῶν καὶ ἀγριοχοίρων λυμενῶν τῆς ἀμπέλου τοῦ Κυρίου.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἀναγυαῖον ἡ υἱῆσις τῆς ἀρετῆς

Χωρὶς τῆς ἀρετῆς δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅ,τι κυρίως πρέπει νὰ εἶναι κατὰ τὴν γένεσιν καὶ τὴν κλήσιν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ· καὶ τοῦτο μόνον ἀρκεῖ νὰ δέξῃ τὴν ἀπαραίτητον ἀνάγκην, ἵνα ἀγωνίζηται ἕκαστος εἰς τὴν κτήσιν τῆς ἀρετῆς. Οἱ πάντες ἐκτίσθημεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐξομοιωμεθα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ ὁρθὸν φρόνημα καὶ τὴν διαγωγὴν· εἰς τοῦτο ἐκλήθημεν καὶ προωρίσθημεν καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπάρχει, ἵνα φθάσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν προορισμόν, εἰ μὴ ἡ ἀρετὴ, διὰ τοῦτο καὶ μέγιστόν ἐστι καθήκον νὰ ζητῶμεν καὶ νὰ ἀποκτῶμεν αὐτὸ τὸ μέσον. Τὸ καθήκον τοῦτο παραγγέλλεται ἡμῖν σαφῶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, λέγοντος· «Γίνεσθε οὖν ὑμεῖς τέλει, ὥσπερ καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλεις ἐστι» (Ματθ. ε' 48) καὶ ὑπὸ τοῦ θεσπιστοῦ Παύλου, παρακαλοῦντος ἡμᾶς «περιπατῆσαι ἀξίως τῆς κλήσεως, ἣς ἐκλήθημεν», καὶ «περιπατῆσαι ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν, ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ» (Κολ. α' 10 καὶ Ἐφ. Δ' 1).

Εἰς ταῦτα τὰ θεῖα λόγια οὐ μόνον τὸ κτᾶσθαι τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγωνίζεσθαι εἰς τὸ προκόπτειν καὶ αὐξάνειν διηνεχῶς εἰς αὐτὴν παριστάνεται ὡς μέγιστον καθήκον· καὶ οὐδὲν ὄριον μάλιστα τίθεται εἰς αὐτήν, ἐν ᾧ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι προέβη ἱκανῶς. Ὁ ἀληθῶς ἐνάρετος πάντοτε πεινᾷ καὶ διψᾷ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν δικαιοσύνην τοσοῦτον, ὥστε, καὶ ἂν ἠδύνατο πάντοτε νὰ ζῇ, πάντοτε ἤθελε σπουδάζει νὰ γίνῃ ἐτι δικαιότερος. Τὸ καθήκον λοιπὸν τοῦ περιποιεῖσθαι τὴν ἀρετὴν εἶναι μὲν γενικὸν εἰς πάντας ἀνθρώπους, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, κατὰ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ἄλλων χαρισμάτων ἐκάστου, ἀλλ' ὅμως

Ἡ Ἐυηλγία τῶν καταυομβῶν στὴν Σοβιετικὴ Ρωσία

“Οτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

Υπάρχει στὴ Ρωσία Ἐκκλησία ἐλεύθερη, Ἐκκλησία ἀληθινή, ποὺ νὰ μὴν εἶναι ὄργανο τοῦ ἀθέου κομμουνιστικοῦ συστήματος ποὺ κατέχει σήμερα τὰ πάντα σ’ αὐτὴν τὴν ἀπέραντη χώρα; Τί ἀπέγινε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία ποὺ γνωρίζει μόνον τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν ξέρεי νὰ ψεύδεται, κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ σύστημα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς τυραννίας; Υπάρχουν στὴν Ρωσία Ἀρχιερεῖς ποὺ νὰ μὴν εἶναι ὄργανα τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ κράτους ἀλλὰ γνήσιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁμότροποι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων;

Υπάρχουν! Ὅλοι ὅσοι ἔχουν κάποια ἰδέα τοῦ τί συμβαίνει στὴν Ρωσία γνωρίζουν ὅτι υπάρχουν. Ἔχουν γραφῇ τόσο πολλὰ γι’ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔχουν δημοσιευθῇ τόσα ντοκουμέντα, ἔχουν κυκλοφορήσει στὴν Ἑυρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ τόσα βιβλία — δέλεπε τὴν σχετικὴ βιβλιογραφία στὸ τέλος τοῦ παρόντος — ὥστε εἶναι πραγματικὰ παράξενο τὸ ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν ἔξω τοῦ παραπετάσματος χωρῶν ὄχι μόνον ἀμφισβάζουν γιὰ τὴν ὑπαρξὶ μιᾶς μυστικῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς οὔτε ἀκουσαν ποτὲ νὰ γίνεταί λόγος γιὰ κάτι τέτοιο!

Γιατί αὐτὸς ὁ συσκοτισμός; Γιατί περὶ συσκοτισμοῦ πρόκειται! Δὲν εἶναι ἡ ἀπουσία τῶν στοιχείων καὶ τῶν εἰδήσεων ποὺ ἐξηγοῦν τὴν ἄγνοια ποὺ ὑπάρχει, ἀλλὰ μιὰ συστηματικὴ συγκάλυψις τῶν γεγονότων. Ὑπάρχει κάποιος λόγος ποὺ κάνει τοὺς δυτικούς

νὰ παραδέχονται ἐπίσημως χωρὶς φυσικὰ καὶ νὰ τὴν πιστεύουν, τὴν ἐπίσημο ἐκδοχὴ τῶν Σοβιετικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν — ὅτι στὴν Ρωσία ὑπάρχει θρησκευτικὴ ἐλευθερία, ὅτι οἱ ναοὶ κλείνονται μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ δὲν υπάρχουν ἀρκετοὶ πιστοί, ὅτι οἱ ἱερεῖς φυλακίζονται, ἐκτελοῦνται ἢ ἐξορίζονται ὄχι γιὰ τὴν πίστι τους, ἀλλὰ γιὰ ἀντιεπαναστατικὴ δραστηριότητα κ.τ.λ. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος;

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπαίσχυντο συναλλαγὴ: Οἱ Σοβιετικοὶ δὲν θέλουν ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀκούγεται ἡ Δύσις ὅτι στὶς Σοσιαλιστικὰς Δημοκρατίας καταπατοῦνται οἱ περὶ ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως νόμοι, ὅτι διώκονται ἄνθρωποι, φυλακίζονται καὶ ἐκτελοῦνται μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ πιστεύουν στὸ Θεό. Ἐπρεπε νὰ ἔρουν κάποιον τρόπον γιὰ νὰ κλείσουν τὰ στόματα τῶν δυτικῶν ὥστε νὰ προχωρήσουν χωρὶς ὀλέγχους στὸ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καταστροφικὸς τὸς ἔργῳ ποὺ εἶναι βασικὴ δογματικὴ καὶ πρακτικὴ ἐπιδίωξις τοῦ Κομμουνισμοῦ. Σκέφθηκαν νὰ ἀλλάξουν λοιπὸν τὴν μέχρη τότε ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἐχθρικὴ πρὸς τίς δυτικὰς Ἐκκλησίας καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν στάσι, νὰ ἀρχίσουν φιλικὰς ἐπαφὰς σὲ ἐπίσημο ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο μὲ τοὺς προκαθημένους τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν καὶ νὰ προσχωρήσουν στὴν Οἰκουμενικὴ κίνησι γιὰ τὴν περίφημη Ἐνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν ποὺ ἀποτελεῖ βασικὴ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐπιδίωξις τοῦ σύμμιζοντος δυτικοῦ κόσμου, θρησκευόντος καὶ μὴ. Μὲ τὴν ἐξυπνὴ αὐτὴ διπλωματικὴ ἐνέργεια οἱ Σοβιετικοὶ ἀποκτοῦσαν σημαντικὰ πλεονεκτήματα. Οἱ περιοδεύοντες στὴν Δύσι ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας γινόντουσαν οἱ καλύτεροι προπαγανδισταὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ παραδείσου καὶ τῶν φιλειρηνικῶν διαθέσεων τοῦ Κρεμλίνου καὶ — πράγμα ποὺ εἶναι καὶ τὸ πῶς σημαντικό — λίαν εὐπρόσδεκτοι προπαγανδισταί. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τοὺς ἀνοίξε ἀμέσως τίς πόρτες της. Οἱ Προτεσταντικὲς Ἐκκλησίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τοὺς δέχθηκαν μὲ τιμὲς, καὶ δὲν ἄργησα νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ Πάπας. Ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν τώρα ὑπέρτατο συμφέρον νὰ μὴ θιγῶν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, τὸ ὅποιο μὲ τὴν προσχώρησί του τὴν αἰγλή ἔδωσε στὸν Οἰκουμενισμό. Ἐ-

εἰς τινὰς ὑπάρχει ἔτι μεγαλύτερον διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἢ τὰς αὐτῶν, ὅποιοι, λόγῳ χάριν εἰσὶν οἱ ἄλλων τινῶν προϊστάμενοι. Ἐπειδὴ χωρὶς διηγετοὺς σπουδῆς πρὸς τὴν ἀρετὴν εἶναι ἀδύνατον νὰ προσεγγίσωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἀληθὴ μακαριότητα.

Διὰ τοῦτο ὑπάρχει καὶ ἄλλο οὐχ ἥττον σπουδαῖον καθήκον νὰ μεταχειρίζομεθα ἐπιμελῶς πάντα τὰ μέσα, ὅσα συντελοῦσιν ἢ εἰς περιποίησιν τῆς ἀρετῆς, ὅπου ἀκόμη δὲν ὑπάρχει, ἢ εἰς τὴν πρόδον καὶ αὔξησιν αὐτῆς, ὅπου ἤδη εὐρίσκεται· διότι ἡ παραμέλησις τῶν τοιούτων μέσων ἐνοχοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσην πλειοτέραν εὐκαιρίαν εἶχε νὰ κάμῃ τὴν πρέπουσαν αὐτῶν χρῆσιν. Ἐνοχοὶ δὲ μάλιστα φαίνονται ὅσοι ἐπίτηδες καταφρονοῦσι τὴν ἀρετὴν, καὶ ὡς μικρόνοιαν αὐτὴν χλευάζουσι.

πρεπε να αποφευχθούν οι αδιάκριτες έρωτήσεις για την θρησκευτική ελευθερία στην Ρωσία και αν δεν ήταν δυνατόν να αποφευχθούν έπρεπε οι απαντήσεις να γίνονται ασυζητητί αποδεκτές.

Μέσα σ' αυτήν την ατμόσφαιρα της φιλίας και της προσποιητής αμοιβαίας έμπιστοσύνης Κομμουνιστών και Καπιταλιστών «Χριστιανών» δεν ήταν νοητό να γίνει οιαδήποτε συζήτηση γύρω από το θέμα της Έκκλησίας των κατακοιμωμένων που έλοι γνώριζαν την μαρτυρική της ύπαρξη αλλά κανέναν δεν συνέφερε να ξεθάψει το θέμα. Έτσι εξηγείται τόσο η άγνοια των πολλών, όσο και η έγκληματική σιωπή των έπαύοντων.

Ο Ρωμαιοκαθολικός ANDRE MARTIN στο πρόσφατο βιβλίο του LES «CROYANTS EN URSS» FAYARD 1970 γράφει χαρακτηριστικά: «Δυστυχία σ' αυτούς που αφήνονται να γοητευθούν από τα πλούσια δώρα και την δύναμη της πλάνης των άπεσταλμένων του Πατριαρχείου της Μόσχας που κυκλοφορούν στη Δύση! Δεν αντιπροσωπεύουν παρά μόνο μία πρόσοψη πίσω από την οποία δεν υπάρχει τίποτε και η οποία θα γκρεμισθούσε μία μέρα σαν πύργος από τραπουλόχαρτα και τότε θα φανεί η πραγματική Έκκλησία, εξαγνισμένη από τον πόνο, πλούσια σε μάρτυρες και όμολογητές, την οποία θα λυπηθούμε πικρά, αλλά πολύ άργά, γιατί την αγνοήσαμε».

Α' Κομμουνιστικές μαρτυρίες.

Στη χώρα μας οι κοινωνούντες με το Πατριαρχείο της Μόσχας Οικουμενιστάι φρόντισαν να διαδώσουν συστηματικώς ότι η Έκκλησία των Κατακοιμωμένων είναι ένας μύθος, κάτι το φανταστικό και ανύπαρκτο. Έπρεπε όπωσδήποτε να αποκοιμηθώ ο έλληνας λαός για να μην ζητήσει τον λόγο από την κρατική Έκκλησία της Ελλάδος γιατί κοινωνεί και αναγνωρίζει τους διώκτες των ορθόδοξων Χριστιανών της Ρωσίας και όχι τους διωκόμενους. Οι «έθνικοφρονες» και «χριστιανοί» της Ελλάδος λέγουν ότι είναι μύθος ή διωκόμενη από την κρατική Έκκλησία της Ρωσίας μυστική Έκκλησία των Κατακοιμωμένων της χώρας αυτής. Οι ίδιαι όμως οι Ρώσοι Κομμουνιστάι τους διαφεύδουν έπιστήμως. Ίδου τί βρίσκουμε γραμμένο στο επίσημο κρατικόν λεξικόν της Σοβιετικής Ένώσεως που φέρει τον τίτλον «Λεξικόν του Άθείστου» έκδόσεις Πολιτικής Φιλολογίας, Μόσχα 1964, στις σελίδες 123 — 124 μεταφέρω κατά λέξιν το κομμουνιστικό κείμενο στα ελληνικά από γαλλική μετάφρασι:

«ΓΥΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ και ΓΥΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»: «Ορθόδοξοι σχισματικοί έμφανισθέντες το 1922—26. Έλαβαν συγκεκριμένη μορφή το 1927 όταν ο Μητροπολίτης Σέργιος διεκήρυξε την αρχή της νομιμοφροσύνης της Έκκλησίας έναντι των Σοβιετικών Άρχων.

Μοναρχικά στοιχεία συσπειρωμένα γύρω από τον Μητροπολίτη του Λένινγκραντ Ίωσήφ, οι έπιλεγόμενοι Ίωσηφίται, οργάνωσαν το 1928 ένα διοικητικό κέντρο, την Γυνήσιαν Ορθόδοξον Έκκλησίαν, και συνένωσαν όλες τις ομάδες και όλα τα στοιχεία που αντίθετο στο σοβιετικό σύστημα.

Στά χωριά η Γυνήσιαν Ορθόδοξον Έκκλησίαν έχαιρε της υποστηρίξεως των Κούλακς και αντιτίθετο στην κολλεκτιβοποίησι μαζί με άλλα αντισοβιετικά στοιχεία... Έστελνε στα χωριά πολυάριθμους μοναχούς και μοναχές οι οποίοι περιεπλανώντο εκεί διασπείροντες αντισοβιετικούς θορύβους... Τα πιά φανατικά στοιχεία, οι θρησκόληπτοι, παριστάνοντας τους προφήτας, τους αγίους, τους θεραπευτάς ή μέλη της οικογενείας του Τσάρου, διέδιδαν μοναρχικές ιδέες, έπεδίδοντο εις την προπαγάνδα έναντίον της διοικήσεως της Ορθόδοξου Έκκλησίας και έκαναν εκκλησίες μη υπακούς εις τους σοβιετικούς νόμους.

Το ιδιαίτερο στοιχείον αυτών των σχισματικών, ήτο η δημιουργία ναών μέσα σε διαμερίσματα πολυκατοικιών ή μέσα σε κατακόμβες και η ίδρυσις μοναστηριών.

Τίποτε το καινούργιο δεν εισήγαγαν οι σχισματικοί αυτοί στην διδασκαλία της πίστεως, στην θρησκευτική λατρεία, ούτε καν στο τυπικό και τις θρησκευτικές συνήθειες. Διατηρούσαν άκεραία την διδασκαλία της πίστεως και τις παραδόσεις της Ορθοδοξίας. Έκαναν την αντισοβιετική προπαγάνδα υπό το κάλυμμα του προσεχούς τέλους του κόσμου.

Οι Γυνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν αναγνωρίζουν το Ορθόδοξο Πατριαρχείο (της Μόσχας). Διατηρούν την Ίερωσύνη, αλλά σε όρισμένα μέρη μερικώς ακολουθείς τελούνται από άπλους πιστούς.

Για τις μεγάλες θρησκευτικές γιορτές, τα μέλη της Παρασυναγωγής αυτής συγκεντρώνονται σε ιερές τοποθεσίες - λίμνες, πηγές κλπ. - όπου ένας άριθμός δραματιστών, ιεροκηρύκων, αλητών και κατά Χριστόν σαλών, κάνουν την προπαγάνδα τους, χαίροντες ιδιαίτερας έκτιμήσεως εκ μέρους των μελών της παρασυναγωγής. Κάνοντας ότι τους είναι δυνατόν για να προφυλάξουν τα μέλη τους από την επίδρασι της σοβιετικής πραγματικότητας, οι ιθύνοντες, για να τρομοκρατήσουν τους πιστούς, χρησιμοποιούν τον μύθο του Άντιχρίστου ο οποίος δήθεν βασίλευει στον κόσμο από το 1917. Για να μην πέσουν στα δίχτυα του οι πραγματικοί Χριστιανοί πρέπει να διάγουν μια ζωή κλειστή, μια ζωή έρημιτών, να διαθέτουν όλον τον ελεύθερον καιρό τους στην προσευχή, και να μην μετέχουν στη ζωή της κολλεκτίβας. Τα μέλη της παρασυναγωγής αυτής αρνούνται συνήθως να μετάσχουν στις εκλογές καθώς και σε άλλες εκδηλώσεις της κολλεκτίβας, δεν δέχονται την σύναξι και δεν αφήνουν τα παιδιά τους στο σχολείο πέρα από την τετάρτη τάξι.

Έκτός από την θαική κίνησι των Γυνήσιων Ορθόδοξων χριστιανών που ονομάζονται άλλως Τυχωνίται (από τον Πατριάρχη Τύχωνα) υπάρχει και ένας άριθμός άλλων παρασυναγωγών πιά μικρών».

Μέσα στις γεμάτες κακία γραμμές του κομμουνιστικού αυτού ντοκουμέντου βλέπει κανείς ότι οι ίδιοι οι έχθροι της Έκκλησίας των Κατακοιμωμένων μες δεκαίωνων 1) για την καθαρότητα, την ορθοδοξότητα της πίστεως της, 2) για την αποστολική διαδοχή των Άρχιερέων της, 3) για τον μεγάλο άριθμό των μελών της, 4) για το μοναχικό πνεύμα της, 5) για την

ἀρετή των μελών της, 6) για την συνέπειά της, 7) για την απόλυτο ανεξαρτησία της από την υποταγμένη και συνεργαζόμενη με το κράτος επίσημη Ρωσικήν Ἐκκλησίαν, 8) για τον ζήλο και την αυτοθυσία των μελών της, 9) για την ομοιότητά της με την πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία, 10) για τον ἐσχατολογικό της προσανατολισμό, τον καθαρά χριστιανικό κι ἐντελώς ανεξάρτητον ἀπὸ κοσμικά πολιτικά ἐλατήρια και σκοπιμότητες. Ἡ μόνη οὐσιαστική κατηγορία τοῦ ντοκουμέντου αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν κατακοιμένων εἶναι ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ μοναρχικά στοιχεία. Ἀλλὰ ἡ νέα γενεὰ πὺ ἀποτελεῖ σήμερα τὴν Ἐκκλησία αὐτὴ δὲν γνώρισε τὴν Μοναρχία και κάθε ἄλλο παρὰ μοναρχικὴ μὴ ἐννοιασθῇ. Ἡ πρώτη γενεὰ ἴσως νὰ ἦτο πράγματι κατὰ πλειοψηφίαν μοναρχική, ὅμως ὁ προσανατολισμὸς αὐτὸς δὲν ἦτο στὴν οὐσία πολιτικός ἀλλὰ θρησκευτικός. Οἱ Ρῶσοι Ὁρθόδοξοι ἐβλεπαν και βλέπουν στὸ πρόσωπο τοῦ Τσάρου και γενικῶς στὸ πρόσωπο τοῦ Μονάρχου Καίσαρος, τὸ μυστηριῶδες πρόσωπο πὺ ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸ δεύτερο κεφάλαιο τῆς δευτέρας πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολῆς του ὅπου προφητεύει τὴν ἔλευσι τοῦ Ἀντιχρίστου στὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ κόσμου. «Τὸ γὰρ μυστήριον, γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας. Μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἔως ἐκ μέσου γένηται καὶ τότε ἀποκαλυφθῆσεται ὁ ἀνομος...». Γιὰ τοὺς Ρῶσους Ὁρθόδοξους ὁ «κατέχων» ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Ἀντίχριστος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν κατέχοντα τὴν ἐξουσία Καίσαρα. Τελευταῖος Ὁρθόδοξος Μονάρχης ὁ Τσάρος, ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση. Ἦταν ἡ τελευταία οὐσιαστικὴ δύναμις πὺ εἶτε ἄμεσα εἶτε ἔμμεσα παρεμπόδιζε τὴν ἔλευσι τῆς ἀναρχίας και τῆς παρανομίας στὸν κόσμον. Θανατώνοντάς τον οἱ δυνάμεις τῆς ἀνομίας γκρέμισαν τὸ τελευταῖο φράγμα πὺ ὕψωνόταν μπροστά τους. Ἡ Μοναρχικὴ ἰδεολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακοιμένων ἦτο λοιπὸν ἐσχατολογικὴ και ὄχι πολιτικὴ. Οἱ Ρῶσοι Ὁρθόδοξοι δὲν τρέφουν αὐταπάτες γιὰ μιὰ δῆθεν ἀποκατάστασι τῆς Μοναρχίας στὴν Ρωσία, δὲν περιμένουν πια ἄλλον ἀπὸ Θεοῦ κεχρισμένον Μονάρχην ἀλλὰ τὸν Μονάρχην τῆς ἀνομίας, «οὗ ἐστὶν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ...» (Θεσσ. Β', β 9) τοῦ ὁποῖου τὸν δρόμον ἔχει ἀνοίξει ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης και μὲ ζήλο ἐτοιμάζει τὸν ὁρόν.

Β' Ὁ ΣΒΕΡΓΙΟΣ ΚΑΙ Ἡ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Κομμουνιστικῆς τυραννίας ἦταν γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας μιὰ μεγάλῃ δοκιμασία. Φαινόμενικῶς δέχτηκε θανατηφόρα χτυπήματα στὴν πραγματικότητά ὅμως ἦταν ἐκείνη πὺ νίκησε.

Ἡ κατάληψις τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους συνέπεσε μὲ τὴν μεγάλη παν - Ρωσικὴ Σύνοδο τοῦ 1917 ἡ ὁποία ἀπεκατέστησε ὕστερα ἀπὸ αἰῶνες τὸ Πατριαρχεῖο και ἐξέλεξε Πατριάρχη τὸν Τύχωνα. Ἡ πρώτη σημαντικὴ ἐνέργεια τοῦ νέου Πατριάρχου, τὴν ὁποία ἐπεκύρωσε ἄμέσως ἡ παν - Ρωσικὴ Σύνοδος ἐν γνῶσει τῶν συνεπειῶν, ἦτο τὸ ἱστορικὸ ἀνάθεμα

κατὰ τῶν Κομμουνιστῶν και ὁ ἐξορκισμὸς πρὸς ὅλα τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας «νὰ μὴ ἔχουν κοινωνία μὲ τέτοια ἐκτρώματα τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, σὲ ὁποιοδήποτε ζήτημα». 19 Ἰανουαρίου 1918.

Ἡ πρώτη προσπάθεια τῶν Κομμουνιστῶν ἦτο νὰ πνίξουν τὴν Ἐκκλησία στὸ αἷμα. Δὲν εἶναι σκοπὸς τοῦ παρόντος νὰ περιγράψουμε τίς φρικαλεότητες τῶν ὁποίων θύματα ἦσαν οἱ κληρικοὶ και οἱ οἰκογένειές των. Ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν ἀντηχοῦσε καθημερινῶς και μεγάλες μεταναστεύσεις σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἐλάμβανον χώραν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ΕΜΗΑΡΔ οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἄλλους ἐρευνητὰς θεωροῦνται πολὺ κατώτεροι τῆς πραγματικότητος, ἀπὸ τὸ 1918 μέχρι τὸ 1919 ἐξετελέσθησαν 1414 ἱερεῖς. Μέχρι τὸ 1921 ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα 1026 μοναστήρια τὰ 637 εἶχαν διαλυθῇ τελείως.

Αὐτὸ πὺ ἀνάγκασε τοὺς Κομμουνιστὰς νὰ ἀλλάξουν τακτικὴ ἦτο ἡ ἀντίστασις τοῦ λαοῦ. Στὸ Ὁρέλ, τὸ Χαριόφ και τὴν Τούλα, ὁ λαὸς συνοδεύοντας τοὺς ἱερεῖς του σὲ λιτανεῖες ἔπασε χωρὶς δισταγμὸ κάτω ἀπὸ τὰ πολυβόλα τῶν μπολσεβίκων. Οἱ ἀρχηγοὶ κατάλαβαν ὅτι ἡ ἀπροκάλυπτη βία δὲν μποροῦσε νὰ ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς πὺ ἐπιθυμοῦσαν. Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ μιὰ πὺ πονηρὴ μέθοδος. Κατάλαβαν ὅτι ὁ διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ ἀποδώσῃ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνεταί τόσο ἀπὸ ἀστυνομικοὺς ὅσο ἀπὸ ρασοφόρους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔπρεπε νὰ ἐμφανίζωνται ἀπλῶς ὡς ἐκτελεσται τῶν ἐντολῶν τῶν ρασοφόρων.

Τὸν Πατριάρχη Τύχωνα δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν πάρουν μὲ τὸ μέρος τους παρ' ὅλες τίς ὑποσχέσεις, τίς ἀπειλές, τίς πιέσεις, τὴν ἐξορία και τελικῶς τὴν φυλάκισι. Ἐστράφησαν τότε πρὸς ὀρισμένους μοντέρνους νεωτεριστὰς ἱερεῖς και ἐδημιούργησαν μαζί τους ἐνα ὑποκατάστατο τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας στὸ ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Ζῶσα Ἐκκλησία». Οἱ κληρικοὶ πὺ προσεχώρησαν στὴν «Ἐκκλησία» αὐτὴν εἶχαν ὅλες τίς τιμές και τὴν περιποίησι τοῦ Κράτους. Ὅσοι ἔμειναν πιστοὶ στὸν Πατριάρχη Τύχωνα ἐδιώκοντο θάνατος μὲ τὴν κατηγορία τῆς ἀνυπακοῆς στὴν Ζῶσα Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία και τὴν δημιουργία Παρασυναγωγῆς. Ἐπισήμως ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἔθεωρετο ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» τὸν ὁποῖον εἶχαν ἐγκαταστήσει στὸ Πατριαρχικὸ κτῆριο, ἐνῶ στὸν Πατριάρχη Τύχωνα εἶχεν ἐπιβληθῇ ἀπόλυτος ἀπομόνωσις. Τοῦ ἔδιναν μόνο νὰ διαβάξῃ τίς κρατικὰς ἐφημερίδες ὅπου ἡ «Ζῶσα Ἐκκλησία» ἐμφανιζόταν ὡς ἐπικρατήσασα και ὁ Πατριάρχης ὡς ἐγκαταληφθεὶς ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς του. Ἠλπίζαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τοῦ ρίξουν τὸ ἠθικὸ γιὰ νὰ δεχθῇ τίς προτάσεις των.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἦσαν: πλήρης ὑποταγὴ στὴν Κυβέρνησι, ἐξύμνησις τοῦ Κομμουνισμοῦ, πλήρης ἀναγνώρισις και ὑποστήριξις τῆς ἀπὸ τὴν Κομμουνιστικὴ Κυβέρνησι, νεωτεριστικὸ πνεῦμα, ἐφαρμογὴ τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, γάμος τῶν ἐπισκόπων, δεύτερος γάμος τῶν ἱερέων, συντάξεις τῆς θείας Λειτουργίας και τῶν ἄλλων ἀκολουθιῶν κλπ.

«Όσοι κληρικοί δὲν ἐδέχοντο νὰ μνημονεύσουν τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἐχαρκτηρίζοντο ἀπὸ αὐτὴν «ἀντεπαναστᾶται» καὶ παρεδίδοντο μὲ τὴν βαρύτερη αὐτὴν κατηγορίαν στὴν κοσμικὴ ἐξουσία. Ὅλοι οἱ ναοὶ ποὺ δὲν εἶχαν καταστραφεί ἢ κατασχεθεῖ ἐδόθησαν στὴν «Ζώσα Ἐκκλησία», ὅλα τὰ κρατικὰ ἰνστιτούτα ἦταν στὴν διάθεσιν τῆς, μπορούσε νὰ κυκλοφορῇ ἔντυπα, μοίραζε τρόφιμα, ρουχισμὸ καὶ φάρμακα στὰ μέλη τῆς, τὰ ὅποια πολὺ δύσκολα τὰ εὗρισκαν οἱ ἄλλοι καὶ πρὸ παντὸς ὅσοι ἦσαν ὑποπτοι γιὰ πίστη στὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Ἡ «Ζώσα Ἐκκλησία» ἀπεφάσισε τὴν ἄρσην τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν Κομμουνιστῶν, τὴν καθάαρση τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ Πατριαρχείου.

Τὰ πονηρὰ σχέδια τῶν Μπολσεβίκων καὶ τῶν ὀργάνων τους τὰ ἀνέτρεψε ὁμοῦ καὶ πάλι ὁ λαὸς ὁ ὁποῖος ἀντέδρασε μὲ μεγάλῃ δύναμιν κατὰ τῶν νεωτερισμῶν τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας», τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς λειτουργοῦσαν σὲ πρακτικῶς ἄδειες ἐκκλησίες καὶ πάντοτε μὲ φρουρὰ ἀστυνομικῶν. Ἡ μεγάλη προσπάθεια τοῦ σοβιετικοῦ τύπου νὰ ἀνεβάσῃ στὴν ἐκτίμησιν τοῦ πλήθους τοὺς κληρικοὺς τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἀπέτυχε καταγνώδως. Ἡ ἐκτίμησις τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Πατριάρχη καὶ πρὸς ὅσους εἶχαν μείνει πιστοὶ σ' αὐτὸν εἶχε φθάσει σὲ δυσθεώρητα ὕψη. Ἐξω ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ παρέμεναν πλήθη πιστῶν σὲ σιωπηλὴν διαμαρτυρίαν. Οἱ μπολσεβίκοι κατάλαβαν ὅτι ἐπρεπε νὰ ἀλλάξουν καὶ πάλιν τακτικὴν. Μία μέρα, χωρὶς καμμιὰ ἐξηγήσιν ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, οἱ πιστοὶ ποὺ εὗρισκοντο ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ Πατριάρχου εἶδαν τὸν Τύχωνα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς μὲ τὸ γυμνὸ τοῦ σώματος σκεπασμένον μόνον μ' ἓνα κουρελιασμένον στρατιωτικὸν χιτῶνα. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη στάθηκε γιὰ τὸν Τύχωνα ἕνας ἡθικὸς θρίαμβος. Τὸ πλήθος ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ δάκρυα χαρᾶς.

Στὴν πραγματικότητά ὁμοῦ ἡ ἐλευθερία ποὺ δόθηκε στὸν Τύχωνα ἦταν φαινομενικὴ. Ὁ Πατριάρχης παρέμενε ὑπὸ συνεχῇ παρακολούθησιν καὶ ὑπὸ συνεχῇ πίεσιν. Ἐν τούτοις μπόρεσε νὰ προβῇ σὲ ὁρισμένες ἐνέργειαι ποὺ δοθήσαν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ σταθῇ καὶ πάλιν στὰ πόδια τῆς. Τὰ μέλη τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἀφορίσθησαν, τὰ μυστήριά τῆς ἐκυρώθησαν ἄκυρα, οἱ δὲ μεταννημένοι ἐκλήθησαν νὰ ἐπιστρέφουν στὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἐπέστρεψαν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν «Ζώσα Ἐκκλησία» μετὰ τὴν ἐκκλήσιν τοῦ Πατριάρχου ἦταν καὶ ὁ Μητροπολίτης τοῦ Νίζνι Νόβγκοροντ Σέργιος ὁ μετέπειτα συνεργάτης τῶν Μπολσεβίκων.

Οἱ Σοβιετικοὶ κατάλαβαν ὅτι στὸ μέλλον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πρὸς προσεκτικὸν στίς προσπάθειάς τους γιὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν τους καταπατώντας τόσο φανερά τὸ κανονικὸ δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπαυλαμβάνοντας πειράματα ὅπως τὸ τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας». Ζητοῦσαν τὴν ἔξω κανονικὴν Ἐπίσκοπον, ἀ-

ναγνωρισμένον ἀπὸ ὅλους, ποὺ θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ σατανικὸ κράτος χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ καταπατηθῇ τὸ κανονικὸ δίκαιον. Ὁ Τύχων δὲν τοὺς ἔκανε. Αὐτὸς ἦταν μὲν διατεθειμένος νὰ δώσῃ ὅλα τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, ἀλλὰ δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ τοῦ δώσῃ οὔτε ψυχὴν ἀπὸ τὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ ἓνα νέο σχῆμα ὅπου ἡ προδοσία τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴν εἶναι τόσο φανερὴ, γιὰ νὰ μισήσῃ νὰ ξεγελασθῇ ὁ λαός. Κατόπιν ἡ διάβρωσις θὰ ἐπὶρχετο προοδευτικῶς μὲ μικρὰ δόματα. Τὸ σχέδιον ἦταν εἰμασμένον. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ μέση ὁ Τύχων.

Δύο ἀπόπειραι κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Πατριάρχου ἀπέτυχαν χωρὶς ποτὲ νὰ συλληφθῶν οἱ ὑποψήφιοι δολοφόνοι. Τέλος τὴν 25 Μαρτίου 1925 ὁ Πατριάρχης Τύχων πέθανε στὸ νοσοκομεῖον ὅπου πέρασε τίς τελευταῖες ἑβδομάδες τῆς ζωῆς του. Εἶναι πεποιθῆσις πολλῶν ἐρευνητῶν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Πατριάρχου προσεκλήθη τεχνικῶς ἢ τουλάχιστον ἐπεσεύθη.

Ἡ ἐκλογὴ νέου Πατριάρχου ἦτο ἀδύνατος γιὰτὶ σύμφωνα μὲ τίς ἀποφάσεις τῆς Παν - Ρωσικῆς Συνόδου τοῦ 1917 - 1918 ἔπρεπε νὰ γίνῃ κατόπιν συγκλήσεως Συνόδου. Σύγκλησις Συνόδου ὁμοῦ ἦτο ἀδύνατος ἐφ' ὅσον οἱ περισσότεροι Ἀρχιερεῖς ἦσαν στὴν φυλακὴν, σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἢ ἐξόριστοι στὴν Σιβηρίαν.

Ἐπηκολούθησε μία περίοδος συγχύσεως. Τὴν 25 Ἀπριλίου 1925 ἀνέλαβε ὡς τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου ὁ Μητροπολίτης Πέτρος τοῦ Χρουτίτσι. Οἱ προσπάθειαι ὁμοῦ τῶν Κομμουνιστῶν νὰ τὸν καταστήσουν ὄργανόν τους ἀπέτυχαν καὶ ἔτσι στίς 10 Δεκεμβρίου 1925 ὁ Μητροπολίτης φυλακίστηκε καὶ τελικῶς ἐξορίσθηκε. Πέθανε στὴν ἐξορίαν τὸ 1936. Ἀπὸ τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησίαν θεωρήθηκε, παρ' ὅλη τὴν ἐξορίαν του ὡς ὁ νόμιμος τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὡς ἀντιπρόσωπὸν τοῦ Πέτρος διόρισε τὸν Μητροπολίτη Πετροπόλεως Ἰωσήφ ὁ ὁποῖος ὁμοῦ θρυσκόταν στὴν ἐξορίαν καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του. Ὁ Ἰωσήφ διόρισε στὴν θέσιν του τὸν Ἐπίσκοπον Σεραφεῖμ τοῦ Οὐγκλιτς. Ὅταν ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία ἐκάλεσε τὸν Σεραφεῖμ στὰ γραφεῖα τῆς γιὰ νὰ τοῦ προτείνῃ ὑπακοὴν στὴν κομμουνιστικὴ καθοδήγησιν μὲ ἀντάλλαγμα τὴν νομιμοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σεραφεῖμ ἀρνήθηκε κατηγορηματικῶς. Τότε τοῦ ζήτησαν νὰ ὀρίσῃ τὸν ἀντιπρόσωπόν του. Εἶπε ὅτι δὲν ὀρίζει ἀντιπρόσωπον ἀλλὰ ἀφήνει τὴν Ἐκκλησίαν στὰ χέρια τοῦ Κυρίου. «Ὅλοι οἱ ἄλλοι διόρισαν ἀντιπροσώπους», τοῦ εἶπαν οἱ ἀστυνομικοί. «Ἐγὼ ὁμοῦ, ἀπήντησε ὁ Ἐπίσκοπος, ἀφήνω τὴν Ἐκκλησίαν στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ δῇ ὁ κόσμος τί εἶδους ἐλευθερίαν ἔχει ἡ Ὀρθοδοξία στὴν «ἐλευθερὴν» χώρα μας».

Ὁ Σεραφεῖμ, ποὺ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ὑποχρεώθηκε νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ γυρίσῃ στὴν ἐπαρχίαν του, δὲν εἶχε στὴν πραγματικότητά κανέναν νὰ διορίσῃ ὡς ἀντιπρόσωπόν του. Ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς ποὺ ἦταν ἔξω οἱ νὰ τὸν διαδεχθῶν εὗρισκοντο ἢ στὴν φυλακὴν ἢ στὴν ἐξορίαν. Τὸ 1927 διακόσιοι περίπου Ἐπίσκοποι

ήσαν φυλακισμένοι ή εξόριστοι. "Όλοι οι μοναχοί και χιλιάδες ιερείς ήσαν στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Έκατοντάδες ναοί είχαν κλεισθεί. Οι κληρικοί είχαν χάσει τα πολιτικά τους δικαιώματα, οι δέ ένορίες δέν μπορούσαν νά σηκώσουν άλλο τό βάρος τών φόρων.

«Ο Πατριάρχης Τύχων είχε προείπει ότι όλες υποχωρήσεις και άν έκαναν οι Όρθόδοξοι πρὸς τήν Κυβέρνηση οι απαιτήσεις της τελευταίας δέν θά σταματούσαν ποτέ και γρήγορα θά έρχόταν ή ήμέρα πού πού κάθε περαιτέρω υποχώρησης θά ήταν προδοσία πρὸς τόν Κύριο και τήν Έκκλησία του. Τότε ή μόνη δδός πού θά έμενε στην Έκκλησία θά ήταν αυτή πού οδηγεί στην «έρημο» της Αποκαλύψεως, ή μυστική και παράνομος κάθοδος στις κατακόμβες. Η ήμέρα είχε πράγματι έλθει. Μεταξύ τών φυλακισμένων μητροπολιτών πού έθεωρούντο εγκληματίαι από τήν κρατική δικαιοσύνη ήτο και ο Μητροπολίτης τού Νίζνι Νόβγκοροντ Σέργιος. Βαρύτατες κατηγορίες για σοβαρότατα εγκλήματα κατά τού κράτους υπήρχαν έναντίον του. "Αν και είχε πρόσφατα επιστρέψει στην Όρθοδοξία από τήν «Ζώσα Έκκλησία», είχε φροντίσει με μία εγκύκλιο πού δημοσίευσε και με τήν μετέπειτα φυλάκισί του νά βγάλη τή φήμη συντηρητικού Ιεράρχου. Οι κατηγορίες έναντίον του ήταν τέτοιες πού όλοι πίστευαν ότι τόν περίμενε ο θάνατος. "Ομως ο φοβερός αυτός για τήν σοβιετική δικαιοσύνη εγκληματίας, αφέθηκε ξαφνικά ελεύθερος, στις 30 Μαρτίου τού 1927, χωρίς νά μεσολαβήση δική ούτε νά δοθῇ καμμία εξήγησης. Η ύποψία έπεσε βαρειά ότι ο Σέργιος για νά αφεθῇ ελεύθερος, θά πρέπη νά ήλθι σε συνενόησης με τούς Σοβιετικούς και νά δέχθηκε νά συνεργασθῇ μαζί τους. Πολύ σύντομα ή ύποψία αυτή απέδειχθη αληθινή.

Στις 29 Ιουλίου 1927 ο Μητροπολίτης Σέργιος έκυκλοφόρησε μία ποιμαντορική επιστολή πρὸς όλόκληρο τήν Ρωσική Έκκλησία ως έντεταλμένος τού Τοποτηρητοῦ τού Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Είναι αήτη πού έμεινε στην Ιστορία ως ή περίφημη «διακήρυξις τού Σέργιου». «Εμείς οι άρχηγοί της Έκκλησίας, έγραφε ο Σέργιος, δέν έχουμε καμμία σχέση με τούς έχθρους της Σοβιετικής Πολιτείας και δέν εΐμαστε με τό μέρος τών ανόητων μηχανοραφιῶν τους αλλά με τό μέρος τού Λαοῦ και της Κυβερνήσεώς μας... Σας πληροφορούμε ότι τῇ προτάσει μου και με τήν άδειά της Πολιτείας, μία Ιερά Πατριαρχική Σύνοδος έχει σχηματισθῇ από αυτούς τών όποιων οι ύπογραφές υπάρχουν κατωτέρω... "Ας δώσουμε ευχαριστίες ένώπιον όλου τού λαοῦ στην Σοβιετική Κυβέρνηση... Βεβαιώνουμε τήν Κυβέρνηση ότι δέν θά κάνουμε κακήν χρῆσι της έμπιστοσύνης πού μας επέδειξε... Οι θρίαμβοι και οι επιτυχίες της Σοβιετικής Ένώσεως είναι επίσης και δικοί μας θρίαμβοι και δικές μας επιτυχίες, οι άποτυχίες της είναι και δικές μας άποτυχίες. Κάθε επίθεσις έναντίον της Σοβιετικής Ένώσεως θά θεωρηθῇ ως επίθεσις έναντίον μας... Ζητήσαμε από τόν κλῆρο τού έξωτερικοῦ νά υπογράψουν

μία δεσμευτική διακήρυξι πλήρους νομιμοφροσύνης πρὸς τήν Σοβιετική Κυβέρνηση. "Όσοι δέν αναλάβουν αυτή τήν υποχρέωσι ή ενεργήσουν έναντίον τών δρων της θά εκδιωχθούν από τόν κλῆρο πού υπάγεται στο Πατριαρχείο της Μόσχας...».

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τήν 24ην Σεπτεμβρίου Π. Η., ήμέραν Πέμπτην έορτήν της Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης θά έορτασθῇ διά Πανηγυρικής όλονυχτίας ή θαυματουργός εικόνην Αδ-της, έν τῷ Ιερῷ Ναῷ της Αναστάσεως Χριστοῦ Ἡ-ρακλείου Κρήτης. Αφ' έσπέρας και περί ὥραν 9.30 θά ψαλλῇ Μέγας Έσπερινός, έν συνεχείᾳ ο Όρθρος και ή Θεία Λειτουργία.

Έντολή τού Δ. Συμβουλίου

Η Γραμματεὺς
Μ. ΜΥΛΩΝΑ

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ ΑΣΥΓΓΝΩΣΤΟΙ

Εἰς συνάντησιν έν Λονδίῳ Όρθοδόξων και Παι-κίων Τεραρχῶν ο Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Α-θηναγόρας μεταξύ άλλων εἶπε τά κάτωθι: «ὅτι και ποικιλοτερον άκούη, σήμερα ὅμως περισσότερον από άλλοτε, Καθολικοι και Όρθόδοξοι εἴμεθα αληθῶς ά-δελφοί, εφ' ὅσον οὐδέποτε αἱ δύο Έκκλησῖαι έπαυσαν νά είναι δύο κλήματα της αὐτῆς άμπέλου, της «Μιάς, Αγίας Καθολικῆς και Αποστολικῆς Έκκλησίας» τά όποια ζωογονοῦνται διά τών ιδίων χυμῶν, ήτοι διά τών ιδίων άχράντων μυστηρίων!».

Όποῖαι έξωφρενικαί, άντορθόδοξοι και τραγικαί δηλώσεις! έκ μέρους δήθεν Όρθοδόξου Ιεράρχου. Διά τών δηλώσεών του τούτων ο Θυατείρων Αθηναγό-ρας άποδεικνύει, ότι δέν πιστεύει εἰς τήν Μίαν Έκ-κλησίαν τού Χριστοῦ, αλλά εἰς τήν μίαν εκ τών πολ-λῶν Έκκλησιῶν. Επίσης παρουσιάζεται άποδεχόμενος τά μυστήρια τών αίρετικῶν ως ισάξια πρὸς τά της Όρθοδόξου Έκκλησίας.

«Ο νοῶν νοεῖ», ότι πρόκειται περί φοβεράς προ-δοσίας της αγίας Όρθοδοξίας και πλήρους ταυτίσεως πρὸς τήν κακοδοξίαν και τήν αίρεσιν.

«Γέναιτο ο Κύριος ἔλεως ἡμῖν».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οι άποστέλλοντες χρηματι-κάς έπιταγάς, ὅπως άπαραιτήτως αναφέρωσι τόν σκοπόν διά τόν όποιον προορίζονται τά ά-ποστέλλόμενα χρήματα.

(Έκ τών Γραφείων)

‘Η ἀφιλοχρηματία τοῦ Ἀριστείδου

Ὁ Πλάτων δικαίως θαυμάζει τὸν Ἀριστείδην ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἄνδρα πολιτικὸν τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν ἔμφρονα καὶ ἐνάρετον διαγωγήν του καθ’ ἑλὴν τὴν διὰ ἀρκίαν τοῦ πολιτικοῦ του σταδίου. Ὁ Ἀριστείδης παρευρεθεὶς καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἐνδόξους κατὰ τῶν Περσῶν μάχας, οὐχὶ μόνον ἀνδρείως ἡγωνίσθη, ἀλλ’ εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν ἔδωκε μεγάλα καὶ σωτήρια μαθήματα ἀρετῆς καὶ φιλοπατρίας. Εἰς τὸν Μαραθῶνα ἐδίδαξε, ὅτι δὲν εἶναι ἐξευτελισμὸς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐντιμὸν καὶ σωτήριον εἰς τὴν πατρίδα, τὸ νὰ παραχωρῶνται τὰ πρωτεῖα εἰς τοὺς ἐμπειροτέρους καὶ ἱκανωτέρους. Εἰς δὲ τὴν μάχην τῆς Σαλαμῖνος ἐδίδαξεν, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὧμοῦ τῆς πατρίδος πρέπει προθύμως νὰ θυσιάζεται πᾶν προσωπικὸν πάθος, πᾶσα ἔχθρα νὰ λησιμονῇται καὶ ἡ ἀνεξικακία νὰ ἐπικρατῇ. Εἰς δὲ τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν ἐδίδαξεν, ὅτι εἶναι μωρία νὰ ζητῇ τις τιμὴν ἀπὸ τὰς θέσεις, διότι αἱ θέσεις δὲν τιμῶσι τοὺς κατέχοντας αὐτάς ἀλλ’ ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἀρετὴ τιμῶσι τὰς θέσεις, καὶ ὅτι ἄνευ ἐνώσεως καὶ ὁμονοίας οὐδὲν μέγα ἔργον κατορθοῦται ἐπ’ ἀγαθῇ τῆς πατρίδος.

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, ὅτε τὰ στρατεύματα τῶν Ἀθηναίων ἐπανήλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφῆκαν τὸν πτωχόν, ἀλλ’ ἐνάρετον Ἀριστείδην νὰ φυλάξῃ τοὺς αἰχμαλώτους Πέρσας καὶ τὰ πλουσιώτατα λάφυρα. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τόσης ἀφθονίας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιτηρήσεως, ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου, οὔτε αὐτὸς ἠθέλησε νὰ ἐγγίσῃ τι ἐκ τῶν λαφύρων, οὔτε εἰς ἄλλον ἐσυγχώρησε νὰ σφετερισθῇ ἐξ αὐτῶν.

«Χρεωστοῦμεν, ἔλεγε πρὸς τοὺς συμπολίτας του νὰ ὑπηρετῶμεν τὴν πατρίδα, οὐχὶ διὰ νὰ πλουτίσωμεν ἢ δοξασθῶμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ πρὸς αὐτὴν ἱερὰ τοῦ πολίτου καθήκοντα, ἔστω καὶ ἀμισθί, ἔστω καὶ ἄνευ δόξης».

Εἰς τὴν εὐγενῆ ψυχὴν τοῦ Ἀριστείδου ὁ θεὸς ἔριως τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πατρίδος ἐμῆδενίζε πᾶν ἄλλο αἶσθημα, ἐπομένως καὶ τῶν χρημάτων τὴν ἀγάπην καὶ τῆς δόξης τὴν δίψαν. Ἐάν ὁ Ἀριστείδης καὶ οἱ πλείστοι τῶν συμπολιτῶν του δὲν ᾔσαν τοιοῦτοι, ἀλλὰ φιλοχρήματοι, τρυφηλοὶ καὶ πολυτελεῖς, ἡ ἐνδοξὸς μάχη τῶν Πλαταιῶν δὲν ἦτο εὐχαιρὸς τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ περσικοῦ ζυγοῦ, ἡ δὲ ἐλληνικὴ ἐλευθερία, καὶ τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ ἦτο ἐκλείψει ἔκτοτε διὰ παντός.

Ὁ Εὐέρξης ἀναχωρήσας κατησχυμένος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν στρατηγὸν τοῦ Μαρδόνιου, διὰ νὰ ὑποδουλώσῃ τοὺς ἐλευθέρους Ἕλληνας. Ὁ δὲ Μαρδόνιος, νομίζων ὅτι εὐκολώτερον ἦτο νὰ ὑποδουλώσῃ αὐτοὺς διὰ τοῦ χρυσοῦ παρά διὰ τῶν ὅ-

πλων, ἀπέστειλεν πρέσβυν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες τότε δυστυχεῖς, πένητες καὶ ἄστεγοι, εἶχον ἐπανέλθει εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας τὸ πῦρ καὶ ὁ αἰδηρὸς τοῦ Εὐέρξου εἶχον ἐρημώσῃ καὶ καταστρέψει. Ὁ πρέσβυς τοῦ Μαρδόνιου ἐπρότεινε λοιπὸν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὅτι: «ὁ Μαρδόνιος εἶναι ἔτοιμος ν’ ἀνακτήσῃ δι’ ἐξόδων του βλας τὰς κατακαείσας οἰκίας τῶν καὶ τοὺς καταστραφέντας ναοὺς τῶν, νὰ τοῖς χορηγήσῃ δὲ ἀφθονα χρήματα καὶ νὰ τοὺς καταστήσῃ κυρίους τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐὰν ἤθελον νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα τῶν».

Οἱ Σπαρτιάται γνωρίζοντες τὴν ἄκραν πτωχείαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταντήσῃ οἱ Ἀθηναῖοι ὥς ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐρημώσεως τῶν ἀγρῶν τῶν, ἐφοβήθησαν μήπως ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῶν παραδεχθῶσι τὰς χρηματικὰς προτάσεις τοῦ Μαρδόνιου. Ὅθεν στείλαντες συγχρόνως πρέσβεις εἰς τὰς Ἀθήνας παρεκάλουν τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀπορρίψωσι τὰς Περσικὰς προτάσεις, καὶ νὰ ἐξακολουθήσωσι ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Τότε ὁ Ἀριστείδης, ἐκφράζων καὶ τὰ ἰδικὰ του καὶ τῶν συμπολιτῶν του αἰσθήματα, ἔδωκε τὴν ὡραίαν ἐκείνην καὶ ἀξιοθαύμαστον ἀπάντησιν, ἥτις καὶ μόνῃ ἦτο ἱκανὴ ν’ ἀποθανάτισῃ τὸ ἐνομὸν του. Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τοῦ πτωχοῦ Ἀριστείδου:

«Συγχωροῦμεν εἰς τοὺς Πέρσας νὰ νομίζωσι ὅτι τὰ πάντα δύνανται νὰ ἐξαγορασθῶσι διὰ τῶν χρημάτων διότι αὐτοί, ὄντες βάρβαροι, οὐδὲν πολυτιμώτερον τοῦ χρυσοῦ γνωρίζουσι· ἀλλ’ ἀγανακτῶμεν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες, ἀποβλέποντες εἰς τὴν πτωχείαν καὶ δυστυχίαν μας, λησιμονοῦν τὴν Ἑλληνικὴν ἀρετὴν καὶ φιλοτιμίαν μας. Ἄς πληροφορηθῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὅτι οὔτε δι’ ἑλὸν τὸ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὸ ἐντὸς αὐτῆς χρυσὸν ἦτο ποτὲ πωλήσει οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἄς μάθῃ δὲ καὶ ὁ Μαρδόνιος ὅτι, μόνον ὅταν ὁ ἥλιος παύσῃ τὸν δρόμον του, θέλωμεν παύσει καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐλευθερίας».

Μετὰ τὴν γενναίαν ταύτην ἀπάντησιν ἡ ἐνδοξὸς μάχη τῶν Πλαταιῶν συνεκροτήθη, ὁ Μαρδόνιος κατεστράφη, καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐσώθη. Ἡ ἀφιλοχρηματία καὶ ἡ αὐτάρκεια τοῦ Ἀριστείδου καὶ τῶν Ἀθηναίων διέσωσαν τὴν Ἑλλάδα.

Ἀλλ’ ὁ Ἀριστείδης, διὰ τῆς πραότητος καὶ τῆς ἀφιλοχρηματίας του προσέβλεπεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν συμπαθειαν καὶ τὴν ἀγάπην βλὼν τῶν ἐλλήνων γήρων καὶ πόλεων, αἵτινες μὴ ὑποφέρουσαι τὴν πλεονεξίαν, τὰς ἀρπαγὰς καὶ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ Σπαρτιάτου Πausανίου, ἀπέκρουσαν τὴν ἀρχηγίαν τῆς Σπάρτης καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους προσεκλήθησαν ἕνεκα τῆς ἀρετῆς τοῦ Ἀριστείδου. Ὅτε δὲ αἱ συμμαχικαὶ πόλεις ἐπρόκειτο νὰ φορολογηθῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἕνεκα τοῦ πολέμου, ὅλοι ἐκ συμφώνου τὸν δίκαιον Ἀριστείδην ἐζήτησαν, ὅπως προσδιορίσῃ καὶ συνάξῃ τοὺς φόρους αὐτῶν. Πτωχὸς δὲ τότε ἀναχωρήσας ἐξ Ἀθηνῶν, πτωχότερος ἐπανήλθεν, ἀπάσας μὲν τὰς φορολογηθείσας πόλεις εὐχαριστήσας πληρέστατα,

Περὶ Παραδόσεως

Ἐκτός τῆς Ἀγίας Γραφῆς, δηλαδή τοῦ γραπτοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς μιᾶς καὶ κυριωτάτης πηγῆς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραδέχεται καὶ τὰς συμπαραγομαρτούσας τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ διδασκαλίας τῶν μαθητῶν τῶν Ἀποστόλων, τῶν ἱερῶν τῆς Γραφῆς συγγραφέων καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ διαπρεφάντων ἐπὶ ἀγιότητι καὶ πολυμαθείᾳ Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων. Τὰς συναδούσας τῇ Ἀγίᾳ

τὴν δὲ πατρίδα ὑπηρετήσας πιστῶς καὶ ἐντίμως. Πρὸς δὲ τὸν Θεμιστοκλέα, ὅστις ἔλεγεν ὅτι μεγίστη ἀρετὴ τοῦ καλοῦ στρατηγοῦ εἶναι τὸ νὰ προβλέπῃ καὶ νὰ προλαμβάνῃ τὰ ἐχθρικά σχέδια: «Ναὶ ἀναγκαῖον μὲν εἶναι τοῦτο, ἀλλ' ἐπίσης ἀναγκαῖον καὶ στρατηγικὸν εἶναι, εἶπεν ὁ Ἀριστείδης, καὶ ἡ ἐγκράτεια τῶν χειρῶν», ὑποδεικνύον ὅτι, διὰ νὰ εἶναι τις καλὸς στρατηγός, ἀπαιτεῖται πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ εἶναι ἀφιλοχρήματος, ἐνάρετος καὶ ἐντίμος.

Ὁ ἐν τῷ ὀλίγῳ ἀναπαυόμενος πτωχὸς Ἀριστείδης εἶχε θεῖον πλουσιώτατον εἰς Ἀθήνας, Καλλίαν ὀνομαζόμενον. Αὐτὸν κατηγορήσαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ παροξύνωσι δὲ κατ' αὐτοῦ τοὺς δικαστάς, ἀνέφεραν μεταξὺ ἄλλων ὅτι, ἐνῶ ὁ Καλλίας ἦτο πλουσιώτατος, ἄφινε τὸν πτωχὸν ἀνεφίον τοῦ Ἀριστείδου, τὸν παρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων τιμώμενον, νὰ κρυώνει καὶ νὰ στερεῖται μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων του καὶ αὐτῶν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων. Οἱ δικασταὶ ἠγανάκτησαν ἀκούσαντες ταῦτα· ἀλλ' ὁ Καλλίας προσεκάλεσεν ἀμέσως ἐνώπιον αὐτῶν τὸν Ἀριστείδην, ὅπως μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Παρουσιασθεὶς ὁ Ἀριστείδης ἐβεβαίωσεν, ὅτι πολλάκις ὁ Καλλίας πολλὰ προσέφερεν, ἀλλ' αὐτός, εὐχαριστοῦμενος εἰς τὰ ὀλίγα του, δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὰ προσφερόμενα, διότι ἡ πτωχεία, κατ' αὐτόν, δὲν φέρει ἀτιμίαν παρὰ μόνον ὅταν τις καταντᾷ εἰς αὐτὴν διὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐπαιτείας, καὶ ὅτι πολὺ ἐντιμότερον θεώρει τὸ νὰ ὑποφέρει τις γενναίως τὴν πενίαν του, παρὰ νὰ εἶναι πλούσιος, μεταχειριζόμενος κακῶς τὸν πλοῦτον του. Μετὰ τοὺς λόγους τούτους οἱ ἄκροαταὶ ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, ὡς βεβαίῳ ὁ Πλούταρχος, προτιμῶντες νὰ εἶναι πτωχοὶ καὶ ὀλιγαρκεῖς ὡς ὁ Ἀριστείδης, παρὰ πλούσιοι καὶ πολυτελεῖς ὡς ὁ Καλλίας.

Γραφῇ ταύτας διδασκαλίας ὀνομάζει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἱερὰν παράδοσιν ἢ παραδόσεις Ἐκκλησιαστικὰς ἢ καὶ ἀπλῶς παράδοσιν, παραδόσεις.

Ἡ λέξις παράδοσις δὲν σημαίνει, ὡς οἱ ἐτερόδοξοι λέγουσι, τυχαίαν φήμην, λόγους ἀδεσπότους, λόγους ἀγράφους, ἀλλὰ σημαίνει τὰς περὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοθείσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν γνώσεις ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ Ἀποστόλων. Αὕτῃ εἶναι ἡ πρώτη ἐννοια τῆς λέξεως παράδοσις, ἐσημαίνει δηλαδή κατ' ἀρχὰς τὰς παραδοθείσας θρησκευτικὰς γνώσεις ἀνεξαρτήτως ἐὰν αὗται ἦσαν γραπτὰ ἢ ἀγραφὰ. Τὸν ὁρισμὸν τοῦτον τῆς λέξεως παράδοσις λαμβάνομεν ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀγίας Γραφῆς «Ἄρα οὖν ἀδελφοί», λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος, «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν»· ἐνθα ἐλέπομεν, ὅτι διὰ τῆς λέξεως «παραδόσεις» σημαίνονται αἱ παραδοθεῖσαι γνώσεις καὶ ἀλήθειαι περὶ τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκείας τοῦ Χριστοῦ εἴτε γραπτῶς μετεδόθησαν αὐταί· «ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου» (προφορικῶς) «εἴτε δι' ἐπιστολῆς» (γραφτῶς).

Σήμερον ὅμως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ λέξις παράδοσις ἔχει στενωτέραν ἐννοίαν, δηλαδή ἀφοῦ ἀποτελέσθῃ ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἔπαυσε νὰ σημαίνῃ γενικῶς πᾶσαν εἴτε προφορικῶς εἴτε γραπτῶς παραδοθεῖσαν διδασκαλίαν τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ σημαίνει μόνον τὰς προφορικῶς ὑπὸ τῶν Θεῶν Ἀποστόλων παραδοθείσας διδασκαλίας καὶ δηγίας, αἵτινες ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν καὶ φυλάσσονται ἀκέραιαι ἐν τοῖς κόλποις τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Αἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμέναι αὗται διδασκαλαὶ καὶ δηγίαι θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὡς δευτέρα πολῦτιμος πηγὴ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μετὰ τῆς πρώτης πηγῆς, ἥτοι μετὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Οἱ διαμαρτυρόμενοι ὅμως, ἀπορρίπτοντες τὴν δευτέραν ταύτην πηγὴν, διατείνονται, ὅτι τὰ πάντα περιλαμβάνει ἡ Ἀγία Γραφή καὶ οὐδεμιᾶς ἐτέρας πηγῆς ἀνάγκη ὑπάρχει.

Τούτων ἕνεκα ὁ λόγος εἰς τὰ ἐπόμενα ἄρθρα θέλει πραγματευθῇ πρῶτον περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς θρησκευτικῆς ταύτης πηγῆς τῆς ἱερᾶς παραδόσεως, δευτέρον περὶ χρησιμότητος καὶ ἀναγκαιότητος αὐτῆς καὶ τρίτον περὶ τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς διακρίσεως αὐτῆς ἀπὸ παπικῶν καὶ ψευδῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ περιγράψωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ τῆς ἐν Ρώμῃ παραμονῆς τοῦ μεγίστου Πατρὸς.

Τὰ Ἀνάκτορα ὅλα ἤνοιξαν τὰς πύλας των διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶν. Ὅλοι οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως ἐθεώρουν ὡς μεγάλην τὴν τιμὴν, ἀν ἐπετύγχανον νὰ φιλοξενήσουν τὸν ἥρωα τοῦ αἰῶνος των, τὸν σὺλον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔστι καὶ διὰ μίαν μόνον ἡμέραν, εἰς τὰς λαμπρὰς οἰκίας των.

Ἡ Εὐτροπία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ θεῖα τῶν τριῶν Αυτοκρατόρων, οἱ ὅποιοι ἐβασίλευον τότε, τῷ παρέσχε φιλόξεניαν μὲ ἀπλότητα συγγινητικὴν.

Ὑπῆρχε τότε εὐγένεια εἰς τὸν Ἐπίσκοπον αὐτὸν καὶ τόσον λεπτὸν θέλγητρον, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀτενίσῃ ὁ οἰοσδήποτε, χωρὶς νὰ ἐλκυσθῇ καὶ νὰ προσκολληθῇ εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ ἀγιότης του, εἰς τὰ τόσα μεγάλα προσόντα του, προσέθετε λάμπην τινὰ ὑπερκόσμιον, ἡ ὁποία ἀπετέλεε τὴν ὑπερτάτην ὠραιότητα τῆς ἀγίας του ψυχῆς.

Ὁ Πάπας Ἰούλιος, συμμετεῖχε καὶ αὐτὸς τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ τὸν ὁποῖον τὸ πόμινόν του ὁλόκληρον ἔτρεφε πρὸς τὸν Μέγαν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φήμῃ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀθανασίου, φερομένη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, διεχύθη εἰς ὁλόκληρον τὴν Ρώμην. Παρ' ὅλον δὲ ὅτι τὸ πλῆθος ἦτο κακορεσμένον ἀπὸ τὰ θεάματα, ἐν τούτοις κατελήφθη ἀπὸ ζωντὴν ἐνδιαφέρον διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς νεοαφικέντας ξένους, διὰ τοὺς ὁποίους ἤκουε πολλοὺς ἐγκωμιαστικούς λόγους καὶ πολλὰ παράδοξα πράγματα.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ συνωθεῖτο εἰς τὰς πύλας τοῦ ἐκαστοῦ καταλύματός του. Περιέμενεν ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας ὁλόκληρους. Καὶ ὅταν ὁ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην περιβόητος Ἀθανάσιος ἐξήρχετο διὰ τινὰ ἐπίσκεψιν ἢ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ἱερὸν τινα Ναόν, ρίγη ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ κατελάμβανον τὰ πλῆθη. Φορῶν ἀπλὴν ἐνδυμασίαν, σχεδὸν μοναχικὴν, ἐπροχώρει βραδέως μὲ ἥθημα σταθερὸν καὶ σεμνόν. Ὅταν δὲ ἐστίκωνε πρὸς τὰ πλῆθη τὸ πύρινόν του βλέμμα, ἐθαμβοῦντο πάντες. Δύο ἄνδρες τὸν συνώδεον πάντοτε. Ἦσαν τέκνα τῆς ἀνθρώπου τότε ἐρήμου καὶ εἶχεν ἀποσπάσει τούτους ὁ Ἀθανάσιος ἀπὸ τὰ Μοναστήρια, τὰ ὁποία εἶχεν ἰδρύσει ὁ Μέγας Παχώμιος καὶ ἐξηκολούθει νὰ διοικῇ αὐτά. Ὁ εἰς ὀνομάζετο Ἀμμώνιος καὶ ὁ ἄλλος Ἰσιδώρος. Νέοι ἀκόμη, (ὁ Ἰσιδώρος ἦτο μόλις εἴκοσι ἐτῶν) ἐφαίνοντο ἐν τούτοις σεβάσαιοι. Ὁ καυστικὸς ἥλιος τῆς Αἰγύπτου καὶ αἱ κακοπάθειαι τῆς ἐρήμου τοῦ εἶχον προῶρως γηράσει. Καὶ ἀπετέλουν νέον θέαμα καὶ κάπως παράδοξον διὰ τὴν Δύσιν οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες, οἱ ἐνδεδυμένοι μὲ χονδρὰ ἐνδύματα, οἱ διασχίζοντες τοὺς πλημμυ-

ρισμένους ἀπὸ κόσμιον ὁδούς τῆς Ρώμης, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας, ὡς νὰ ἦσαν μόνον των μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ἀπεράντους καὶ σιωπηλὰς ἐρήμους. Ἀπετέλουν οὗτοι διὰ τοὺς ἐν τῇ Δύσει μυστήριον, ὅπου ἦτο ἄγνωστος ἀκόμη ὁ μοναχικὸς βίος.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν διάφοροι φῆμαι διέτρεχον ὁλόκληρον τὸν κόσμον περὶ τῶν ἁγίων ταγμάτων, τὰ ὅποια κατέκωνον εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐγένετο λόγος πολλὸς περὶ τινος Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος ἔζη ἀπὸ πενήτημοντα ἐτῶν περιπῶν ὡς ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς εἰς τὴν ἐνδοτέραν καὶ ἀπροσπέλαστον ἐρήμῳ, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον ἄγιος, ὥστε καὶ θαύματα ἐνήργει. Αὐταὶ αἱ ἀόριστοι φῆμαι, ἐπαναλαμβάνόμεναι ἤδη πυκνότερον, μετὰ τὴν εἰς Ρώμην ἀφίξιν τοῦ Ἀθανασίου, ὑπεξέκλειον τὴν περιέργειαν τοῦ λαοῦ. Προσεκάλουν λοιπὸν τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον εἰς δημοσίας συναθροίσεις, ὅπου παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἀφηγηθῇ τὰς νέας αὐτὰς ἱστορίας τῆς ἐρήμου, τῶν ὁποίων αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο μάρτυς. Ὁ Ἀθανάσιος ἐλάμβανε τὸν λόγον εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκμάθει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰς Τρίβεραι ἐξορίας του καὶ διηγείτο πρὸς τὰ ἐκπληκτα πλῆθη τὸν ὑπεράνθρωπον καὶ ἀγγελικὸν βίον τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου καὶ τοῦ ἐπίσης μεγάλου Κοινοβιάρχου Παχωμίου.

Ὁ θερμὸς λόγος τοῦ Ἀθανασίου, περιγράφοντος μετὰ ζωηρότητος τὰς πράξεις τῆς αὐτοθυσίας, τῆς αὐστηρότητος, τῆς ἀγνότητος, τῆς σωφροσύνης, τῆς τελειότητος καὶ τῆς ἐν γένει ἀγγελικῆς ἐπὶ τῆς γῆς διαγωγῆς τῶν πολιτῶν τῆς ἐρήμου, ἀφύπνισεν ὅλας τὰς ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κουρασμέναι ἀπὸ τὴν θορυβώδη τῆς Ρώμης ζωὴν, ἐνῶ συγχρόνως συνήρπαζεν καὶ ἔβλεπεν εἰς κίνησιν τὰς ἀγνὰς καρδίας.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρξεν πρὸ παντὸς μία, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Ἀθανασίου ἀπεκόμισεν μίαν ἐντύπωσιν, ἡ ὁποία τῆς ἔμεινεν ἀλησμόνητος καὶ πλούσια εἰς καρποὺς πνευματικούς. Ὀνομάζετο Μαρκέλλα, καὶ ἦτο νεαρῶτάτη ὅταν ὁ Ἀθανάσιος, προσκεκλημένος ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς Ἀλδίναν, ἦλθε νὰ καταλύσῃ ἐπὶ τὴν στέγην τῆς οἰκογενείας τῆς. Οὐδὲν ἀπὸ ὧσα εἶπεν ὁ Μέγας Ἐπίσκοπος δὲν τῆς διέφυγε. Μὲ τεντωμένους τοὺς μεγάλους τοῦ ὀφθαλμοῦς ἤκουε τὰς διηγήσεις τῆς ἐρήμου, διαρκῶς δὲ ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Ἀθανάσιον, ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθῃ τὰ πάντα, ἕτοιμος καὶ αὐτὴ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ πάντα, ἐπέταξε λοιπὸν τὰ πλούσια κοσμήματά της, ἀκόμη καὶ τὸ χρυσοῦν δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἐφόρου αἱ Πατρικαί. Ἀρκεταὶ εὐσεβεῖς κυραὶ ἤρχισαν εἰς τὰς οἰκίας των τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς μετανοίας, τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ μεταφέρουν μετὰ ταῦτα εἰς Κοινὸν, καταστάντα περίφημα.

Τοιοιουτρόπως, ὁ Ἀθανάσιος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος,

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολή

**Πρὸς τοὺς κ. κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον, Πρόεδρον Ἐθνικῆς
Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως καὶ Στυλιανὸν Παττακόν,
Ἀντιπρόεδρον Αὐτῆς**

Ἐξοχώτατοι,

Ἐπὶ τῶν Πρωθυπουργῶν Κων) πόλεως Μελετίου Μεταξάκη, ὄντος μεγάλου μασώνου καὶ Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου ἐγένετο κατὰ ἐπαναστατικὸν καὶ ἀντικανονικὸν τρόπον ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Παπυλατινικοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ θείᾳ Λατρείᾳ. Μεγάλῃ μερίδι τοῦ Ὁρθόδοξου ἡμῶν Λαοῦ, μὴ ἀνεχθεῖσα τὴν προδοσίαν τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας ὑπὲρ ἧς ποταμοὶ αἱμάτων ἐχύθησαν, διεχώρισε τὰς εὐθύνας τῆς καὶ ἔδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος! (Παλαισημερολογητῶν).

Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς ἰδρύσεώς της, οἱ ταχοὶ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας βάλλουν συνεχῶς κατὰ τῶν ἀνυστάκτων τούτων φρουρῶν τῆς ὀρθοδοξίας, ἀμελοῦντες διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς Ἐβραϊομασονίας, Χιλιαστῶν, Προτεσταντῶν, Παπικῶν καὶ τῶν δολίων Οὐγιτῶν, οἵτινες ἐπιδιώκουν τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ἀκηράτου καὶ ἀμωμήτου Ὁρθοδοξίας ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα. Διωκόμεθα ἀπηνῶς συνεχῶς. Ἡμέτεροι Ναοὶ σφραγίζονται, ἐνῶ αἱ μασωνικαὶ Στοαὶ παραμένουν εἰσέτι ἀνοικταί. Ἡμέτεροι Ἱερεῖς καθαιροῦνται διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶναι Παλαισημερολογίται, ἐνῶ οἱ σεβάσμιοι τῶν Στοῶν καὶ οἱ κληρικοὶ τῶν διαφόρων αἰρετικῶν δροῦν εἰς ἀνησυχητικὸν βαθμὸν εἰς βάρος τῆς τε Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν Πατρίδος. Ἱερεῖς Νεοσημερολογίται τὸ πάλαι ποτέ, προσχωρήσαντες νῦν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ διώκονται, καθαιροῦνται καὶ ἐξορίζονται.

Καὶ ἐνεργεῖ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία οὕτω ἀντικανονικῶς, διότι δὲν ἐξαρτώμεθα ἐξ αὐτῆς.

Ἐπὶ Κυβερνήσεως Ἐλευθερίου Βενιζέλου σύμψασα ἡ Βουλὴ ἀνεγνώρισε τὸ ἀπαράβιαστον Συνταγματικὸν δίκαιον τοῦ θρησκευεῖν κατ' ἀπαίτησιν τῆς ἡμετέρας συνειδήσεως. Ὁ τότε Πρωθυπουργὸς ἔφη τὰ ἑξῆς: «Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανέναν λόγον νὰ ἐπεμ-

βαίη, ὅπως ἀπαγορεύει εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον τὴν ἐκτέλεσιν σύμφωνα μετ' αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων. Ἡ φυσικὴ λοιπὸν διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν αὐτοὶ μίαν ἰδικήν των Ἐκκλησίαν, τῶν Παλαισημερολογητῶν, καὶ τοὺς εἶπον: "Ἀν δὲν τὴν κάμετε, νὰ συνέλθῃτε καθ' ὃ ἔχετε δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος... νὰ συνεταίρισθῇτε καὶ νὰ κάμετε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογητῶν, νὰ κανονίσῃτε τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἱερέων σας καὶ τῶν Ἐπισκόπων ἀκόμη —διότι δὲν εἶναι αἰρετικοὶ οὔτε σχισματικοί— οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὸ Πατριὸν Ἑορτολόγιον». (Πρακτικὰ Βουλῆς 28-1-35). Διὰ τὸ ὅτι δὲν εἴμεθα αἰρετικοί, ἀλλ' ὄντως Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, τὸ δεβαίσι ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης, εἰτα δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Διωρόθεος Γ' ὁ Κοτταρᾶς, ἐν τῷ διδλίῳ του «Νομοκανονικαὶ Ἐρευναι». Ἀναλύων οὗτος τὸ Παλαισημερολογητικὸν ζήτημα ἀπὸ Νομοκανονικῆς ἀπόψεως γράφει: «Τί εἶναι οἱ Παλαισημερολογίται; Οἱ Παλαισημερολογίται ἀπλῶς δὲν πειθαρχοῦσιν πρὸς ἀποφασιν ληφθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Ἡμερολογίου..., ἀλλὰ τούναντιον εἶναι Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐπικρατούσαν Ὁρθόδοξον Θρησκείαν» (σελ. 186). Ἐν δὲ τῇ 188ῃ σελίδι οὗτος θεβαίσι ὅτι δὲν πρόκειται οὔτε περὶ ἑτεροδόξων (ἐννοῶν τοὺς Παλαισημερολογίτας) οὔτε περὶ σχισματικῶν ἀλλὰ πρόκειται περὶ Ὁρθόδοξων. Ἀλλὰ μολονότι ἐκφράζονται οὕτω περὶ ἡμῶν αὐτοὶ οὗτοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, σήμερον διωκόμεθα ὡς οἱ χειρότεροι τῶν κακούργων καὶ ἐγκληματιῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνῶ οἱ πραγματικοὶ ἐγκληματιῶν, προδότες καὶ δῆμιοι ταύτης ἐπικαρποῦνται ἡσυχῶς τὰ ἀγαθὰ τῆς παρανομίας των.

Ἐξοχώτατοι.

Πρὸ τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ὑπὸ τῆς Ἐθνοσωτηρίου Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, χάος μέγα ὑπῆρχε ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν. Ἀναλαβούσα ὁμῶς αὕτη τὰ ἥνία τοῦ κράτους ἐτακτοποίησε τὰ κακῶς ἔχοντα. Ἐν ὅμως ζήτημα, ὅπερ πρέπει νὰ μελετηθῇ ἰδιαιτέρως εἶναι τὸ ἡμερολογητικόν, ἐνεκα τοῦ ὅποιοι ἐδιχάσθη ἡ Ἑλλὰς εἰς δύο ἀντιμαχομένας παρατάξεις καὶ ἐγείρεται «οὐδὲς κατὰ πατρός, θυγατέρα κατὰ μητρός, νύμφη κατὰ πενθεράς» (Ματθ. Ι' 35). Ἐλπίζομεν, ὅτι ὑμεῖς, οἵτινες ἐσώσατε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦς ἐνυχας τοῦ ἀθέου Κοιμ) σμοῦ, θὰ ἐπιληφθῇτε καὶ τοῦ θεματος τούτου, ἐπαναφέροντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸ Ἱουλιανὸν Ἑορτολόγιον. Καὶ ἐὰν ἀδυνατήτε νὰ πράξητε τοῦτο, κατοχυρώσατε ἡμᾶς νομικῶς, ἵνα μὴ διωκόμε-

(Ἀκολουθεῖ)

ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε τὴν ἀσυγκράτητον ὑπὲρ τοῦ μοναχισμοῦ κίνησιν εἰς τὴν Δύσιν, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τὰ ὅρη τῆς Ἰταλίας ἐπεξετάθη μέχρι τῶν σπηλαίων τῆς Σκωτίας, καὶ ἐδημιούργησε τὴν μεγάλην ἐκείνην πρὸς τὰς ἐρήμους μετανάστευσιν τῶν ψυχῶν.

Τοιαύτης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἀπελάμβανεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τότε Δύσιν, ὁ ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν τῆς Ἀνατολῆς καθαιρεθεὶς Ἀθανάσιος.

θα υπό των ἐκάστοτε Ἀρχιεπισκόπων καὶ Μητροπολι-
τῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Προσέτι παρακαλοῦ-
μεν τὴν ἀναγνώρισιν ὡς νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς ἀρ-
χῆς τῶν Γ. Ο. Χ., τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΝ καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Ἀγίαν καὶ
Ἱερὰν Σύνοδον, τὴν καταχώρησιν τῶν ἡμετέρων κα-
νονικῶν γάμων καὶ βαπτίσεων ἐν τοῖς ληξιαρχείοις
τοῦ Κράτους, καθὼς καὶ τὴν ἀποσφράγισιν τῶν ἡμετέ-
ρων Ναῶν..

Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ
Ἡλίας Θεολόγος

Π Ρ Ο Σ

Τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος

« Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν »

Χαλκοκονδύλη 24

Εἰς Ἀθήνας

Ἄγιον Ὅρος τῇ 28 — 6 — 1971

Κύριε Διευθυντά

Μετ' ἐκπλήξεως μεγάλῃς εἶδον εἰς τὸ τελευταῖον
τεύχος τῆς Ἐφημερίδος σας νὰ βάλλετε ἀφ' ἐνὸς μὲν
ἐναντίον μιᾶς γυναικὸς τῆς Μοναχῆς Μαγδαληνῆς,
ἀφ' ἐτέρου δὲ νὰ προκαλεῖτε ἡμᾶς τοὺς ἀδελφοὺς σας
παλαισημερολογίτας νὰ σᾶς εἴπωμεν τὴν γνώμην μας
ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν μυστηρίων σας κλπ.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἀγαπητέ κ. Διευθυντά, ἀπὸ ποῦ
ἔως ποῦ εἴμεθα « ἀδελφοί »; Τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς διώκουν
οἱ Ἀρχιερεῖς σας, τοὺς κλείνουν τὰς ἐκκλησίας, τοὺς
κλείνουν εἰς φυλακάς. Τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ὑβρίζουν κα-
πηλικώτατα, τοὺς ἀποκαλοῦν ἀλήτας, τρελλοὺς καὶ
πλανηθέντας; Διατί δὲν προκαλεῖτε τοὺς « ἀγίους » σας
Μητροπολίτας νὰ σᾶς ποῦν τὴν γνώμην των ἀλλὰ ἀπ-
ευθύνεσθε εἰς ἡμᾶς; Ἀποκρούομεν διαρρήδην τοιοῦτον
χαρακτηρισμὸν καὶ οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῶμεν νὰ εἴμεθα
ἀδελφοὶ ἀνθρώπων ὑβριζόντων καὶ βλασφημούντων τὸν
Θεὸν καὶ τὴν ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν.

Μᾶς ἐρωτᾶτε ἐὰν τὰ μυστήριά σας εἶναι ἄκυρα.
Ἀλλὰ διατί δὲν συμβουλευέσθε τοὺς ἰδίους σας σο-
φοὺς Καθηγητάς; Ἀνατρέξατε εἰς τὸν « σοφόν » καθη-
γητὴν σας τοῦ Πανεπιστημίου καὶ κατόπιν Ἀρχιεπί-
σκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον καὶ ἴδε-
τε ὅτι αὐτὸς σᾶς ἀπεκάλεσε σχισματικούς πρὶν ἀκόμα
ἀρχίσῃ τὸ σχίσμα τοῦ 1924! Αὐτὸς ἀποφαίνεται λοι-
πὸν διὰ τὸ ἄκυρον τῶν μυστηρίων σας εἰς τὴν γνωστὴν
γνωμάτευσιν τῆς διορισθείσης τότε ἐπιτροπῆς, ἥς ἦτο
ἐπὶ τὸν μέλος. Καὶ ἀκόμη ἐρωτήσατε ὅλους τοὺς τό-
τε Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους, οἵτινες ὁμοίως
κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἀπεφάνθησαν πρὶν ἀκόμα εἰσα-
χθῇ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ὅτι θὰ εἴσθε σχισματικοί,
ὅταν τὸ πάρετε! Θέλετε λεπτομερείας; Ἀνατρέξατε
εἰς τὰς ἀναρριθμήτους συγγραφάς, αἵτινες ἐξεδόθησαν

μετὰ τὸ 1924 καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδετε πῶς ἀποκαλεῖσθε αἰ-
ρετικοὶ καὶ πῶς τὰ μυστήριά σας εἶναι ἄκυρα. Τί ζη-
τεῖτε τώρα ἀπὸ μίαν γυναικα καὶ δὲν καταφεύγε-
τε εἰς τόσους ἄνδρας, ποὺ ἔγραψαν πρὸ αὐτῆς; Ἡ
τάχα κατήλθετε τώρα ἀπὸ τὸν Ἀρῆν καὶ τὴν Σελή-
νην καὶ δὲν γνωρίζετε τί εἶπαν διὰ τὰ μυστήριά σας οἱ
Παλαισημερολογίται εἰς τόσας δεκαετίαι καὶ τί φρο-
νοῦμεν ἡμεῖς σήμερα;

Ἀνοίξαι τὴν « πραγματικὴν ἀλήθειαν » τοῦ σο-
φοῦ ὄντως Γρηγορίου Εὐστρατιάδου, διαβάσατε « τὸ
ἀπάνθισμα τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων », μελετήσατε τὸ
σοφὸν σύγγραμμα τοῦ Ἡλία Σταθοπούλου « Ὁ δριμύ-
τατος ἔλεγχος », κυττάξατε τὴν « δίστομον ρομφαίαν »,
τὸ « ΦΩΣ ΕΝ ΣΚΟΤΕΙ », τὰ πρακτικὰ τοῦ δῆθεν Παν-
ορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Ρόδου τοῦ Π. Εὐγενίου Τόμ-
πρου καὶ τόσα ἄλλα βιβλία, περιοδικὰ, ἐντυπα, τεύχη,
κλπ., ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ ἄκυρον τῶν μυστηρίων
σας δεδόντως καὶ ἀρκούντως καὶ ἀφήστε ἥσυχον μίαν
γυναῖκα. Ἄν εἴσθε ἄνδρας νὰ φερθῇτε ὡς ἄνδρας πρὸς
ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας καὶ ὅχι νὰ ἐξασκήτε ἠθικὴν καὶ
ψυχολογικὴν διὰν εἰς μίαν Ὀσίαν ἐκπρόσωπον τοῦ ἁ-
σθενοῦς φύλου. Προσποιεῖσθε ἄγνοιαν δι' ἐνὰ θέμα ποῦ
ἔχει κατὰ κόρον συζητηθῇ. Μόνον τὰ βιβλία καὶ αἱ
ἐγκύκλιοι τοῦ ἀειμνήστου Ματθαίου Ἐπισκόπου Βρε-
σθένης, ἀποτελοῦν δλόκληρον βιβλιοθήκην.

Μὴ λοιπὸν, ἀγαπητέ Διευθυντά, ξιφουλκεῖτε τό-
σον ἀνεπιτυχῶς δι' ἐν θέμα λελυμένον ἀλλὰ μᾶλλον
ξιφουλκήσατε ἐναντίον τῆς σήφους τῆς Ἐκκλησίας σας
ἥς ἦδη τὰς ἀπαισίας καὶ αἰσχροὺς πτώσεις θαυμασιῶς
περιγράφετε εἰς τὰς τελευταίας ἐκδόσεις τῆς ἐφημε-
ρίδος σας. Ἰδίως μᾶς ἄρσσε ὁ Καρδινάλιος σας Βιλ-
λεμπράντς ποῦ τὸν ἔχετε εἰς τὸν θρόνον μαζί μὲ τὸν
Ἀρχιεπίσκοπόν σας Εὐγένιον τῆς Κρήτης. Νὰ τοὺς
χαίρεσθε καὶ τοὺς δύο...

Μετὰ θερμότητων εὐχαριστιῶν

Διὰ τὴν φιλοξενίαν

Π. ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΜΗΤΗΣ Ἱερομόναχος
Καρναὶ Ἄγιον Ὅρος

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ἀπὸ Συντακτικῆς Επιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικῶς :	Ἐξάμηνος δραχμας	15 —
»	Ἐτησίαι	30. —
Ἐξωτερικῶς :	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίαι	4
Τιμὴ Φύλλου δρχ.		2

‘Οποῖα εἰσὶ τὰ τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς ἰδιώματα

Ἡ ἀρετὴ ἢ ἀληθὴς καὶ γνησία, ἀπαιτεῖται καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ λογικοῦ καὶ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, νὰ ἔχη τὰ ἐφεξῆς ἰδιώματα: ἦτοι νὰ εἶναι πάντων, ὅσα ὡς καθήκοντα ἐγνωρίστησαν, περιληπτική· β', καρτερική καὶ πρὸς πάντα καιρὸν καὶ περιστάσιν ὁμοία καὶ ἀμετάβλητος· γ, ἐνεργός· ἐπειδὴ μόνοι οἱ ἀγαθοὶ λόγοι καὶ αἱ εὐσεβεῖς εὐχαὶ δὲν ἀρκοῦσι πρὸς τὴν κατορθώσιν τῆς ἀρετῆς δ' καθαρά ἀπὸ πάσης προσκαίρου ἰδιοτελείας· ε', ἐνεργουμένη ἐπίτηδες δι' ἑαυτὴν μετ' εὐθύτητος. Ὁ ἀληθὴς ἐνάρκτος εἶναι γενναῖος καὶ ἀτρόμητος· ἐνεργεῖ ὅπου καὶ ὅσον δύναται, κινούμενος ὑπὸ τοῦ καθήκοντος, οὐδ' ἀποδειλιά πρὸς τὰς δυσκολίας, ὅταν νομίζῃ ὅτι δύναται νὰ νικήσῃ· ζητεῖ δὲ καὶ ἀγαπᾷ πανταχοῦ τὸ ἀγαθόν, διότι εἶναι ἀγαθόν, καθὼς εὐλαβεῖται καὶ φεύγει τὸ κακόν, διότι εἶναι κακόν, οὔτε εἰς τὰς ἐκ τοῦ πρώτου ἐνδεχομένας προσκαίρους ὀφελείας, οὔτε εἰς τὰς ἐκ τοῦ δευτέρου ἐνδεχομένας ζημίας ἀφορῶν, ἀλλὰ αὐτὴν μόνην τὴν ἀρετὴν, ὡς ἐξομοίωσιν πρὸς τὸν Θεόν, μέγιστον αὐτοῦ κέρδος καὶ σκοπὸν ὕψιστον ἔχων. Ὁ δὲ διὰ φόβον μὴ στερηθῇ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξαν, ἢ ὑποστῇ ἀλλας τινὰς ζημίας καὶ λύπας ἢ διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς ἐν τῇ βίῳ τούτῳ ἐργαζόμενος τὴν ἀρετὴν, οὗτος μένει ἔτι μακρὰν τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς· καθὼς καὶ ὅστις γινώσκει μὲν τὴν ἀξίαν, καὶ τὸ ἀναγκαῖον αὐτῆς καὶ ἐπιμελῶς ἀγωνίζεται ὑπὲρ αὐτῆς ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τῶν θελημάτων τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν ἐνίοτε διελαζόμενος, γίνεται ἄπιστος εἰς αὐτὴν καὶ τούτου ἢ ἀρετῆς εἶναι εἰσέτι λίαν ἀσθενὴς καὶ ἀτελής. Μόνον δὲ ἐκ τοῦ ἐπιμελῶς πάντα καὶ ἐν παντὶ καιρῷ τὰ καθήκοντα ἐκπληροῦντος, καὶ μηδὲν ἐξ ἀμελείας παραλείποντος, καὶ τῶν ἀλόγων ἐπιθυμιῶν κρατούντος, τούτου μόνον ἢ ἀρετῆς εἶναι ἤδη εἰς ἱκανὸν βαθμὸν σταθερότητος προκεχωρημένη, ἐὰν καὶ τὰ αἷτια, δι' ἃ ἐργάζεται ταύτην, εἶναι καθαρά, καὶ ἀξία τῆς ὑψηλῆς κλήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἦτοι, ἐὰν ζητῇ νὰ πράττῃ τὴν ἀρετὴν, διότι αὕτη μόνη ἀρμόζει εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ἐξομοίει τὸν ἄνθρωπον ἐντελῶς πρὸς τὸν Θεόν.

Τὸ αἷτιον τοῦτο, ὑψώνει τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀρετῆς καὶ τὴν ἀποκαθιστᾷ εὐδόκιμον παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ εἰς τοῦτο παρέσχεν ἡμῖν τὸ ἀρχέτυπον εἰς μίμησιν· ἐπειδὴ πασῶν τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα εὐεργεσιῶν καὶ πάσης τῆς ἐπὶ γῆς κοσμοσωτηρίου αὐτοῦ ἐνεργείας οὐδὲν ἄλλον αἷτιον ἔλεγεν, εἰ μὴ, ὅτι «τοῦτό ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με

πατρός», «καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ» (Ἰωαν. δ' 34 καὶ ιδ' 31).

Τούτον εἶναι τὸ κράτιστον αἷτιον· διότι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ οὐδὲν ἄλλον ἐστίν, ἢ τὸ πράττειν πάντοτε ὅ,τι ἀρμόζει εἰς τὴν πρὸς Αὐτὸν σχέσιν ἡμῶν καὶ τὸ ἀποφεύγειν, ὅ,τι ἀντιβαίνει εἰς αὐτὴν διὸ καὶ εἶναι τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ἡμεῖς λέγομεν αἷτιον. Πρὸς τοῦτο δυνάμεθα ν' ἀποβλέπωμεν καὶ εἰς ἄλλα ὡς δευτερεύοντα αἷτια τῆς ἀρετῆς, ἅτινα οὔτε κωλύουσιν, οὔτε σμικρύνουσιν, ἀλλὰ καὶ ὑποστηρίζουσι μᾶλλον τὸ πρώτιστον καὶ κράτιστον τῆς ἀρετῆς αἷτιον· οἷον, ὅτι μόνη ἢ ἀρετὴ φέρει ἀληθῆ ἀνάπαυσιν εἰς τὴν ἀνθρώπινον καρδίαν· ὅτι ζωοποιεῖ καὶ κρατύνει τὴν εἰς Θεὸν πεποιθήσιν· ὅτι ἐμπνέει παρρησίαν μεγάλην εἰς τὸν Θεόν, καὶ θάρρος καὶ παραμυθίαν ἐν τοῖς δεινοῖς· ὅτι γεννᾷ τὴν περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς φαιδρὰν καὶ ἀκαταίσχυντον ἐλπίδαν. Τοιαῦτα ἀναφέρονται πολλάκις ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ, καὶ μάλιστα, ὅταν ἡ μὲν παρούσα ζωὴ παραβάλληται πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ σπέρου, ἢ δὲ μέλλουσα, πρὸς τὸν τοῦ θρισμοῦ. «Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί, λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὅ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει· ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει· φθοράν, ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει· ζῶν ἀίωνα· τὸ δὲ καλὸν ποιῶντες μὴ ἐκκακώμεν· καιρὸν γὰρ ἰδίῳ θερίσομεν κ.τ.λ.». (Γαλ. ε', 7 - 10).

‘Ο κακολογῶν τοὺς ἱερεῖς ἀνάξιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν

Καὶ ἂν μὲν κακολογήσῃ τις τὸν ἀδελφόν του, κρίνεται ἀνάξιος καὶ ν' ἀναγινώσκῃ τὰς ἀγίας Γραφάς. «Ἴνα τί ἀναλαμβάνης «τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου; λέγει ὁ Θεός (Ψαλμ. ΜΘ' 16), ἐπειτα, δηλώων διατὶ ἢ τοιαύτη ἀπαγόρευσις, προσθέτει, «καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις». (Αὐτόθι 20) Πῶς λοιπόν, ὅταν καταλαλήσῃ τὸν πνευματικὸν πατέρα σου, πῶς θαρρεῖς τὸν ἑαυτὸν σου ἀξίον νὰ πατήσῃ εἰς τὰ ἱερὰ πρόθυρα τοῦ ναοῦ; Πῶς τολμᾷς νὰ νομίζῃς ὅτι σοῦ εἶναι τὸ τοιοῦτον συγχωρημένον;

«Ὅσοι κακολογοῦν τὸν πατέρα των ἢ τὴν μητέρα των θεωροῦνται ἀπὸ τὴν Γραφὴν ἄξιοι μεγίστης τιμωρίας. Ποία λοιπὸν ποινὴ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῇ κατ' ἐκείνου, ὅστις κακολογεῖ τὸν ἱερέα; Δὲν φοβεῖσαι μήπως ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ σὲ καταπῇ ἢ κεραυνὸς πέσῃ ἄνωθεν καὶ σὲ κατακαύσῃ;

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Ἀσκήσεις - Ἀγιότης

Οἱ ἐπαύοντες ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ αὐτῆς, ἀναντιρρήτως γινώσκουν, ὅτι ἡ φύσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀσκητική.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνηθῇ σωτηρία τῶν πιστῶν ἀνευ ἀσκήσεως. Ἡ ἐν τῇ ἀνθρώπῳ ἐνυπάρχουσα ροπή πρὸς τὸ κακὸν καὶ πρὸς τὰ ψεκτὰ πάθη, ἀπαιτεῖ τὴν ἀσκήσιν πρὸς ἄρσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος, ἐν εἰρήνῃ χριστιανικῇ. Ἀσκήσεις σημαίνει ἀγῶνα, θυσίαν τοῦ ἐγῶ, ὑποπιασμὸν τῆς σαρκός, διηνεκὴ βίον. Ἡ ἀσκήσις δὲν ἀποτελεῖ θεαίως τὸν σκοπὸν ἀλλὰ τὸ μέσον ἢ μᾶλλον τὸ «ὅ οὐκ ἀνευ», διὰ τὸν σκοπόν.

Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ μοναχὸς νὰ υπερβῇ τὴν φύσιν νὰ ἀποβάλλῃ τὰ χαμαιζήλα πάθη, νὰ καταστῇ «καὶ νῆ κτίσις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», ἀν μὴ πρότερον δουλαγωγῇ καὶ υποβάλλῃ ἑαυτὸν εἰς ἀσκητικούς καὶ πολυκαμάτους ἀγῶνας εἰς ἰδρώτας καὶ μόχθους πνευματικούς, εἰς θυσίας υπερβαλλούσας διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἐάν ὁ εἰς τρίτον οὐρανὸν ἀρθείς καὶ ἀρρητὰ ῥήματα ἐνωτισθεὶς Θεὸς Παῦλος ἔλεγε διὰ τὸν ἑαυτὸν του: «ὀπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι».

Τί πρέπει τότε νὰ κάμνῃ καὶ νὰ λέγῃ ὁ ἀφιερῶσας τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Θεὸν μοναχός, ὥς μὴ ἔχον τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς τοῦ οὐρανοδόκμου Ἀποστόλου; Ἐπὶ τοῦ ὡς ἀνω θέματος, πάντες, οἱ ἀγιώτατοι καὶ πνευματοκίνητοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, διακηρύττουν ὁμοφώνως εἰς τὰς ἀθανάτους συγγραφάς των, ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ πιστοῦ καὶ ἰδιαιτάτα τοῦ μοναχοῦ ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς κατὰ Θεὸν ἀσκητικῆς βιοτῆς.

Οἱ ἅγιοι δὲ Πατέρες ἐξ ἀτομικῆς των ἐμπειρίας μᾶλλον ἐδίδαξαν καὶ ἀπεφάνθησαν περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀσκητικῆς διαγωγῆς καὶ ἐναρέτου ζωῆς ἢ θεωρητικῶς καὶ ἀνευ ὑψηλῶν πνευματικῶν βιωμάτων.

Περὶ ὧν ὑψηλῶν καὶ θείων πραγμάτων ἐφίλοσόφησαν οἱ ἅγιοι συγγραφεῖς καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας —εἶναι ἐξακριβωμένον ἐκ τῆς ἀγίας αὐτῶν καὶ θεαρέστου βιοτῆς— ὅτι πρότερον εἶχον γευθῇ ἐμπειρικῶς καὶ εἶχον βιώσει τὴν ὑπὲρ φύσιν βιοτὴν τῶν οὐρανίων θεωριῶν καὶ «τελείας πρὸς τὸ θεῖον οἰκειώσεως καὶ ἐνώσεως».

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, δι' ὃν ἐκ μὲν τῶν ἄλλων διδασκληρίων καὶ σχολῶν προέρχονται οἱ κατὰ κόσμον σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, ἐκ δὲ τῶν σχολῶν τῆς ἐρήμου ἐκκολάπτονται οἱ χρυσαετοὶ τῆς ἀρετῆς, οἵτινες «πέτανται ὡς νεφέλαι». Ἐκ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου προήλθον οἱ ἀκτινοβόλοι ποιμένες καὶ ἅγιοι τῶν παρελθόντων αἰώνων. Ἐκ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου προέκυψαν οἱ ἅγιοι ὁμολογηταί, οἵτινες πρὸ τοῦ κινδύνου τοῦ κλονισμοῦ τῆς

ὀρθότητος τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας, ὑψωνον τὸ ἀνάστημά των καὶ ἡγωνίζοντο σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας, τῶν ὀρθῶν δογμάτων καὶ σεπτῶν παραδόσεων. Ἐκ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου προήλθον οἱ χαλκέντεροι θεολόγοι καὶ πεφωτισμένοι πατέρες, οἱ ὅποιοι μετελαμπάδευσαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους λαοὺς τὸ θεῖον καὶ οὐράνιον φῶς τῶν ἀσκητικῶν βιωμάτων καὶ ἐμπειριῶν των, ὑπερ ἀνέκαθεν ἐπηρέασεν καὶ ἐπηρεάζει τὰ μέγιστα τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ βιούντας. Ἡ ἀγιότης δὲν εἶναι ζήτημα νοήσεως, γνώσεως; ἀλλὰ σύνολον ἀσκητικῶν ἐμπειριῶν. Συνεπῶς, ἀσκήσις καὶ ἀγιότης εἶναι ἔννοια καὶ πραγματικότητες ἀρρήκτως συνυφασμέναι καὶ ἀνευ τῆς πρώτης εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἡ δευτέρα. Ὅσοι, ὅθεν, ποθοῦν τὴν εὐαγγελικὴν τελειότητα καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου, ἄς ἐντάξουν ἑαυτοὺς εἰς Μονὰς καὶ Ἡσυχαστήρια καθότι κόσμος καὶ ἀγιότης εἶναι ἔννοια ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι, διότι ὁ μὲν κόσμος «κεῖται ἐν τῇ πονηρᾷ» ἡ δὲ ἀγιότης ζητεῖ ἐρημίαν ἢ τουλάχιστον τὴν ἐν κόσμῳ ἀσκητικὴν βιοτὴν. Ἀσκήσις, συνεπῶς καὶ ἀγιότης - εἰρήσθω ὡς ἐν κατακλείδι εἶναι ἔννοια καὶ πραγματικότητες ἀλληλένδετοι καὶ στενῶς συνδεδεμέναι, καθότι ἡ ὑπαρξὶς τῆς μᾶς προϋποθέτει ἀπαραιτήτως τὴν συνύπαρξιν τῆς ἄλλης.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΕΙΣ

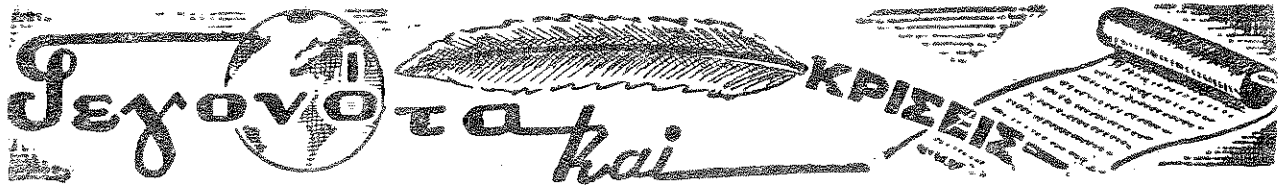
Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζουν: 1) Ἡ ἐμώνυμος Ἱ. Μονὴ Μπάλλας - Ἀττικῆς 2) οἱ Ἱ. Ναοὶ Μενδενίτσης καὶ 3) Σερρών.

Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῶν Ἁγ. Τριῶν Παρθένων, πανηγυρίζει ὁ ἐμώνυμος Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ - Ἀθηνῶν.

Τὴν 17ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, πανηγυρίζει ὁ τρισυπόστατος Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ.

Τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Μεγ. Εὐσταθίου καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ, πανηγυρίζει ὁ ἐμώνυμος Ἱ. Ν. εἰς Κρυονέρι - Ἀττικῆς.

Τὴν 24ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυριδιωτίσσης, πανηγυρίζουν αἱ ἐμώνυμοι Ἱ. Μοναὶ 1) Ἡλιουπόλεως, 2) Σταμάτας, 3) Ἀμφιάλης καὶ 4) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀμφιθέας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1972, ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου δρ. 11, τσέπης δρχ. 4.

Τὸ προϊόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας, δι' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προτίμησιν αὐτῶν.

ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΛΕΝΙΝΓΚΡΑΝΤ

Εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν συνελειτούργησαν ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κ. Ἱερώνυμος καὶ ὁ Μητροπολίτης τοῦ Λένινγκραντ κ. Νικόδημος. Πῶς ὁ Ἱερώνυμος ἔπραξεν τὸ τοιοῦτον, ἀποροῦμεν καὶ ἐξιστάμεθα. Ἐνῶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶχε στείλει δριμύτατον ἐγγραφοῦν καυτηριαζόν τὴν ἐνέργειαν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας νὰ δεχθῇ εἰς τὸ Ἅγιον Ποτήριον τοὺς Παπικούς, ἡ ἰδία, Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς συλλειτουργίας ταύτης τοῦ Προέδρου αὐτῆς μετὰ κοινωνοῦντος πρὸς αἰρετικούς, ἀπεδείκνυε, ὅτι ὅσα ἔγραφε τότε ἦσαν οὐτοπία καὶ ψεῦδος. Πῶς συμβιβάζονται διαιμαρτυρία καὶ συλλειτουργία; ἀποκρύξεις καὶ συμπράξεις; καυτηριασμός τοῦ ἀτόπου ἀρχικῶς καὶ συναίνεσις ἐκ τῶν ὑστέρων; Εἶναι αἱ συμπροσευχαὶ καὶ συλλειτουργίαι αὗται εὐλογημέναι ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἐπιτρέπονται ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Συνόδων καὶ τῶν θεοφάνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας;

Τέλος πάντων, δικαιολογοῦνται τοιαῦτα ὀλισθήματα καὶ ἀποπήματα εἰς σοβαρώτατα θέματα πίστεως ἐκ μέρους Ἱεραρχῶν πτυχιούχων, θεολόγων, κανονιολόγων καὶ πολυμαθῶν; Ἀλλ' ὅποιαν ἀξίαν δύναται νὰ ἔχη ἡ «σοφία τοῦ κόσμου τούτου ἢ καταργουμένη ὅταν εἰς τὴν ψυχὴν δὲν ὑπάρχῃ πίστις ἀκράδαντος εἰς τὰ θεῶν παραδεδομένα μέσῳ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας;

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίως κ.κ. Γεροντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια: 1) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Κορυθαλλοῦ τὴν 7.6.71. 2) τῆς Ἱ. Μονῆς Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Καπανδρίτι — Ἀττικῆς τὴν 21.6.71. 3) τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως εἰς Ἁγίαν Βαρβάραν τὴν 12.7.71.

ΑΚΑΙΡΟΣ ΣΠΟΥΔΗ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἀπέστειλεν ἐσχάτως γράμμα πρὸς τὸν Καθολικὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Βενέδικτον Πρίντεξιν εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ἄλλ' ἔτι βαθύτερον συνεκινήθημεν ἐκ τῆς εὐγενοῦς παρουσίας τῆς ὑμετέρας περισπουδάτου Σεβασμιότητος, ἥτις ἐλάμπρυνεν τὴν ἑορτὴν, καὶ εὐχόμεθα ὁλοφύχως, ὅπως ὁ Πανάγαθος Χριστὸς καταξιώσῃ ἡμᾶς, ἵνα περιβάλλοντες τὴν Ἀ. Ἀγιότητα, τὸν σοφὸν Πάπαν Ρώμης Παύλον Στ', Δύσις καὶ Ἀνατολή, φθάσωμεν καὶ μάλιστα τάχιον εἰς τὴν μεγάλην συνάντησιν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ Ἀγίου Ποτηρίου».

Ἐμποιεῖ εἰς ἡμᾶς ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἡ συγκλίνησις τοῦ Ἀθηναγόρου λόγῳ τῆς παρουσίας τοῦ Καθολικοῦ Ἱεράρχου, ἀσυγκρίτως δὲ περισσotέραν ἡ ἀκαιρος σπουδὴ του διὰ τὴν «μεγάλην» συνάντησιν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ Ἀγίου Ποτηρίου».

Πότε ἐξεφράσθη ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου μὲ τόσην ἀγάπην, οἰκειότητα καὶ ἐνθουσιασμόν δι' Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς μὲ βῆσιν διὰ τοὺς αἰρετικούς; Ἐκ τῶν πραγμάτων καθίσταται φανερόν, ὅτι οὗτος ἔχει κάμει τὴν ἐνωσιν μετὰ τῶν Δυτικῶν καὶ ὁσημέραι προσεγγίζει ὁλονέν καὶ περισσότερον αὐτοῦς, διότι καὶ κατὰ τὸ φρόνημα καὶ κατὰ τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα ἀπὸ πολλοῦ ἔχει ἀποβῇ αἰρετικὸς καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἀπριπολήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν ἤδη ἔχει ἀρνηθῇ.

Ἄς ἀναπέμφωμεν θερμὰς δεήσεις καὶ ἱκεσίας πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν «ἐν στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι» ἵνα ἡ χάρις Αὐτοῦ διασχεδάσῃ τὰ νέφη τῆς πλάνης καὶ κακοδοξίας ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀποστάτου Πατριάρχου καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν ποιμένων, οἱ ὅποιοι ἐπρόδωσαν τὴν Ὁρθοδοξίαν κατασκανδαλίσαντες τὰς συνειδήσεις τῶν εὐσεβίων κατασκανδαλίσαντες τὰς συνειδήσεις τῶν εὐσεβίων.

Ὁ Κύριος ἕς κάμῃ ἔλεος...